

Cosmin Drăghici

ECHIPA DE OINĂ

Cosmin DRĂGHICI

Echipa de oină

Cosmin Drăghici

Echipa de oină

2020

Lucrare apărută cu sprijinul Federației Române de Oină

Referenți științifici:

Nicolae Dobre, președintele Federației Române de Oină
Cristian Văduva, primul profesor doctor în oină

Ilustrator: Viorel Popescu

Cuvânt-înainte

Am scris această poveste din dorința ca tinerii care vor să învețe oină să descopere într-un mod plăcut regulile jocului, să afle care sunt motivele pentru care de sute de ani românii practică neîntrerupt acest sport, să înțeleagă trăirile pe care le încearcă jucătorii și care au determinat mari scriitori să dea frâu liber talentului în pagini de o frumusețe rară.

Subiectul cărții este rezultatul imaginației, dar personajele își datorează numele celor mai mari jucători de oină, localitățile care se regăsesc în poveste au o veche tradiție în practicarea oinei, iar fragmente din narațiune, sunt convins, au fost trăite pe teren de oricine a jucat măcar pentru o scurtă perioadă acest sport minunat.

Sper ca această carte să aducă bucurie în sufletele iubitorilor oinei, precum și să semene curiozitate în mințile celor care acum se apropie timid de oină, această frumoasă plăsmuire a oamenilor de pe aceste meleaguri.

Cuprins

<i>Fair-play</i>	9
<i>Descoperirea</i>	14
<i>Un început anevoios</i>	21
<i>O poveste de viață</i>	27
<i>Profesorul</i>	33
<i>Apropierea</i>	37
<i>Prieteni noi</i>	43
<i>O iarnă intensă</i>	49
<i>Concursul</i>	55
<i>În căutarea visului</i>	63
<i>Bucuria jocului</i>	72

Fair-play

E gălăgie pe ulița satului, deși soarele puternic trimisese oamenii în casele răcoroase sau la umbra copacilor din grădină. O ceată de băieți ce discutau aprins tulbura liniștea obișnuită a amiezilor de vară în satul Valea Zimbrului. Doi dintre ei se desprind din grup și se abat pe o potecă spre casele lor. Cel mai mititel, cu ochii negri, vioi, sprinten și suplu, merge un pas înaintea prietenului mai mare, puternic ca un tăuraș, care îl necăjește cu drag:

– Așteaptă, erou! Ți-au crescut aripi după ce s-a întâmplat azi?!

– Nu, Simion! Cred că o parte din băieți sunt chiar supărați, dar eu știu că am făcut bine... simt așa o bucurie, de parcă aș fi luat 10 la olimpiada de mate.

– O să iei 10 și la mate cândva, dar acum la oină sigur l-ai luat. Ai auzit ce-a spus arbitrul acela la sfârșitul meciului: „E cea mai frumoasă victorie din sport, puștiule, e victoria fair-play-ului!”

– Și dintr-o dată m-am trezit strâns în brațe de toți jucătorii de la Voivodeni care mă felicitau că am jucat corect, că datorită mie s-au calificat... Eu cred că am făcut ceva normal. Nu puteam să mint, așa m-au crescut ai mei. Cei de la Hârlău erau foarte supărați, îi înțeleg, dar dacă m-a atins...

– Ce te-a întrebat atunci arbitrul?

Echipa de oină

- Mi-a spus: „Ce e, copile? De ce te-ai oprit? Poți ieși afară... Ai scăpat!”

Dar tu nu te clinteai...

- M-a șters pe picior... i-am zis. S-a apropiat de mine și m-a privit în ochi: „Ești sigur? De aruncarea asta depinde

Cosmin Drăghici

cine merge mai departe.... Voivodeni sau Hârlău”. Habar n-aveam... atunci am înțeles de ce era atât de important, în primul meci ele făcuseră egal, eu eram ultimul jucător și cu acele 2 puncte Voivodeni câștiga cu noi la o diferență mai mare, altfel mergea mai departe Hârlău. Mi-era necaz că m-a atins, dar simțisem mingea pe picior. L-am privit și am dat din cap hotărât... „Da!”

- Pe margine amușisem toți, nu știam ce vorbiți, completă Simion. Apoi, arbitrul a ridicat ambele mâini și a validat lovitura. Unii strigau de bucurie, alții de necaz, dar arbitrul te-a luat de braț, te-a adus mai aproape de el și a spus tare: „Copilul e sincer, l-a șters pe picior... eu aveam îndoieli de aceea n-am fluierat la început. Așa să faceți și voi, satisfacția e mult mai mare când jucați corect.” Vrând-nevrând toți au acceptat decizia, arbitrul este foarte cunoscut și respectat în lumea oinei.

- Meciurile cum ți s-au părut? Nu-mi place că am pierdut așa de rău! schimbă Mihai cursul discuției.

- Nici mie, dar mi-a plăcut să joc, oina e un sport grozav, se entuziasmă Simion. Vreau să fim și noi foarte buni!

- Crezi că putem să strângem băieții spre seară în vâlcea să facem un antrenament...? Trebuie să ne pregătim pentru la anul.

- Serios?! i se luminează fața lui Simion.

- La anul noi o să mergem în faza următoare, spuse calm și convins Mihai. Sunt mulți băieți care au prins drag de oină. Cu proful trebuie să vedem cum facem, nu e implicat deloc... Noi ne vom antrena cât putem de bine și apoi, vom vedea.

- Cei care-au rămas acasă cred că abia așteaptă să vină să le povestim, erau foarte dezamăgiți că n-au mers cu noi,

Echipa de oină

Traian vine, mai sunt Ionuț și Ilie... trec eu pe la toți cu bicicleta când se mai potolește căldura și pe la șase ne vedem.

Se despărțiră încântați de planul lor, abia așteptând să joace din nou oină cu prietenii în vâlcea. Pentru Mihai urma acum întâlnirea cu ai lui, îi era teamă să nu spună că-i o pierdere de vreme, mama ș-așa nu era prea încântată de noua lui pasiune, se gândea c-o s-o îndepărteze pe prima, matematica, iar când îl vedea pe băiat cu câtă plăcere rezolvă problemele nu-și mai încăpea în piele de bucurie, matematica fusese și marea ei bucurie în școală, dar dacă părinții n-avuseseră bani... Ea avea acum și voia ca băiatul și fata ei să facă școală, iar pasiunea pentru oină a lui Mihai îi strânsese puțin inima de teamă. Tatăl, în schimb, îl încurajase, Mihai petrecea mult timp cu nasul în caiete, iar oina i se părea prilejul potrivit să se relaxeze, să se joace cu copiii. Înainte să apară oina în viața băiatului găsea frecvent prilejuri de a-l mai destinde luându-l cu el pe dealuri, arătându-i cum se cosește, cum se dă la animale, cum se face iarna potecă prin curte, arătându-i cum se vorbește cu oamenii ca să ai un trai bun alături de ei... să învețe, că și lui îi era drag să-l vadă că-i place cartea, dar să nu se izoleze, să vadă și lumea așa cum e... să fie învățat, dar să fie și un bărbat strașnic.

Părinții lui Mihai erau oameni muncitori, aveau o mică fermă de vaci, o livadă cu tot soiul de pomi fructiferi, iar de curând mama făcea înghețată cu fructe de sezon după care erau înnebuniți atât copiii, cât și oamenii mari. Se descurcau bine acum, dar n-a fost dintotdeauna așa, le-a fost greu la început, de-asta acum, că puteau să-i ajute, își doreau o viață mai ușoară pentru copiii lor. Erau oameni buni, mama oferea în fiecare zi a douăzecea înghețată gratis, dar avea grijă să iasă numărătoarea la copii mai nevoiași ai satului, iar tatăl

Cosmin Drăghici

hotărâse ca în fiecare an înainte de culesul fructelor, un pom să fie pentru copiii dimprejur, pe care-i chema la ospăț, doar fusese și el copil pofticios cândva; dar erau aspri, neclintiți în hotărâre, ca pământul pe care-l munceau... de asta se temea Mihai.

Tata era la umbră, tocmai ce terminase de mâncat și savura un pahar de vin, nelipsit de la masă, dar niciodată mai mult, mama se întorcea cu ceva dulce de la bucătărie, știa că trebuie să apară și băiatul. Le povesti cu reținere tot ce se întâmplase, apoi așteptă:

- Și ai făcut așa precum spui?

- Da, tată.

- Apoi tare mândru-s c-am crescut un așa băiat! Și fața lui Mihai se luminează.

- E bine să fii cinstit, copile. Noi așa te-am învățat mereu.

- Și pot să mai joc oină, mamă? întrebă timid Mihai.

- Atâta timp cât nu vei neglija școala...

- Voi învăța de două ori mai mult, că-mi place, dacă mă lăsați să joc și oină, spuse pe nerăsuflăte.

- Dar de ce îndrăgești atât de mult jocul ăsta? întrebă tatăl.

- În Maramureș, când am văzut prima dată jucându-se oina, a fost magic! și ochii îi străluceau. Descopeream uimit o lume ce mă umplea de o bucurie inexplicabilă... acum, cu cât învăț mai bine jocul, cu atât sunt mai fascinat. Sigur o să vă placă și vouă! spuse Mihai cu toată convingerea.

Descoperirea

Iarna trecută Mihai fusese alături de părinți și de sora Gabriela în excursie în Maramureș. Mama lui își dorea foarte mult să vadă acea zonă a țării așa încât a insistat pe lângă tata, iar familia a reușit să ajungă la o pensiune în Coruia, chiar în perioada sărbătorilor de iarnă. A fost o excursie grozavă, mama a venit încântată de locurile și de oamenii de acolo, tata de veselia lor și de horincă, iar copiii s-au distrat teribil cu Bogdan și Iza, odraslele gazdelor la care și-au petrecut sărbătorile. Între Mihai și Bogdan, firi competitive amândoi, se nășteau ambiții mari la fiecă joc practicat pe care doreau să-l câștige amândoi. Cum se făcea, cum nu se făcea că mai mereu câștiga Mihai, iar Bogdan pentru a-l mai potoli îi spuse la un moment dat:

- Degeaba te umfli în pene... E un joc la care n-o să mă bați niciodată.

- La ce sport?! întrebă ironic Mihai.

- Oina... e sportul nostru național. Și îl duse pe Mihai în camera lui unde îi arată medaliile câștigate, diplome, mingea și bastonul de oină, cărți... Mihai era încântat.

- Dar cum se joacă?

- Fiecare echipă are 11 jucători, ca la fotbal. E nevoie de mingea de oină, baston și un teren marcat... ca acesta. Și îi arată un desen cu terenul de oină. Mihai era captivat. Sunt două reprize, în prima repriză una dintre echipe se

Cosmin Drăghici

așază în teren, în cercurile acestea, iar cealaltă echipă stă aliniată la capătul terenului pentru a bate mingea cu bastonul și a intra prin cele două culoare pe care jucătorii din teren le formează. Cei din teren recuperează mingea, o pasează și încearcă, din cercurile lor, să-i lovească pe ceilalți cu mingea... Mihai se cam pierduse în detalii, iar Bogdan observase asta. Se ridică deodată brusc și spuse:

- Dar știi ceva? Hai să mergem afară!
- Ce să facem afară? întrebă mirat Mihai.
- Jucăm oină! spuse Bogdan, încântat de ideea care îi venise.

Echipa de oină

În doi timpi și trei mișcări fu îmbrăcat și aștepta cu mingea și bastonul în mâini. Când Mihai realizează că nu era o glumă, sări ca ars, se duse în camera lui de unde își luă o geacă, fular, căciulă și veni într-un suflet nerăbdător să vadă cum se joacă oina. Afară era zăpadă de vreo două degete de la ninsoarea de ieri, dar acum nu mai ninge, era plăcut. Strigară pe la casele vecinilor și rând pe rând băieții și câțiva oameni mai mari ieșiră entuziasmați la auzul propunerii.

- Aici și babele știu oină!!! spuse Bogdan, văzând mirarea lui Mihai când nea Vasile ieși cu nepotul zicând că vrea să joace și el azi, că a cam terminat treaba.

Se strânseseră vreo treizeci, era și o ceată de fete venite să privească. În zece minute

măsurară cu pasul, desenară niște cercuri cu cizma pe zăpadă, trasară câteva linii și se adunară la centrul terenului lângă cei doi arbitrii două echipe de

11 jucători. Restul așteptau să joace cu învingătorii. Arbitrul luă bastonul și i-l aruncă unuia dintre căpitani, acesta îl prinse cu o mână, apoi rând pe rând cei doi puneau alternativ palma pe baston până la capătul acestuia:

- Mergem „la bătaie”! spuse câștigătorul originalei trageri la sorti.

- Atunci, voi mergeți „la prindere”, spuse arbitrul. Treceți în spatele terenului și așezați-vă în formație. Jucătorii se organizează, iar la două fluieri ale arbitrului, în zece secunde, după un desen numai de ei știut, erau fiecare acolo unde trebuia în teren.

Cosmin Drăghici

- E uimitor!!! exclamă Mihai. Nicăieri în sport n-am văzut un început de meci mai fascinant!

Cei din teren, așezați în cercuri, începură încălzirea aruncând mingea de la unul la altul cu multă îndemânare, apoi mingea ajunsese la cei aliniați la capătul terenului pentru „a bate la baston”. Un jucător servea mingea pentru coechipierul lui. Se lăsă liniștea. Apoi, într-o coordonare perfectă, unul ridică mingea, iar celălalt o lovi cu bastonul până peste teren.

- Bar! E bar! strigară încântați cei de „la bătaie”. Arbitrul confirmă și puse două puncte echipei.

Mihai rămăsese fără grai... rapiditatea execuției, eleganța jucătorilor, distanța la care ajunsese mingea..., totul părea ireal. Al doilea jucător ridică mâna și se așeză lângă primul. Se pregăteau să intre în teren.

- O să intre „pe ducere”! atenționă unul din jucătorii din teren.

- Ce-o să facă?!

- După cum observi, îl lămuri o fată râzând ironic, între jucătorii din teren se formează două culoare, două alei, una pe care jucătorii se duc, deci se numește „ducere” și alta pe care se întorc, deci... și se uită fix la Mihai.

- În-toar...cere!... spuse nesigur băiatul, stânjenit de situație.

- Bravo!!! strigară râzând fata împreună cu prietenele de alături.

Râse și Mihai, dar nu era râsul lui.

Bătu mingea al treilea jucător, până în slava cerului, iar cei doi intrară rapid în teren. La un moment dat, Mihai zări mingea întorcându-se cu viteză către pământ: „Cred că intră un metru în pământ când o să cadă”, gândi el. Dar în loc să fugă, jucătorul cel mai apropiat se băgă sub ea încercând s-o prindă

Echipa de oină

din zbor. Mingea se lipi cu zgomot de palmele lui, cei de pe margine aplaudară, dar el nu stătu la poze, ci trimise repede mingea unui coechipier pentru a-i opri pe cei doi fugari. Și începură să paseze mingea în jurul lor cu o viteză amețitoare, apoi unul se hotărî și o zvârli cu forță spre cei încercuți. Jucătorul țintit nu se sperie, blocă mingea cu palmele, apoi ieși în fugă din teren alături de coleg.

- Halal plimbare pe alee!... mormăi Mihai prinzându-se de ironia fetei, iar ele chicotiră din nou. De astă dată râse și el cu poftă, era bucuros că începe să învețe.

Și meciul continuă, cei doi se și întoarseră „pe alee”, așa făcură și toți ceilalți, băteau la baston, apoi intrau pe ducere și reveneau pe întoarcere. Unii scăpară neatinși, alții nu. Fetele îl lămuriră pe Mihai că pentru fiecare jucător lovit se pun două puncte. După ce „se plimbară” toți prin teren se termină repriza, iar echipele schimbă locul. Mihai încerca să deslușească prin ce magie se așezau jucătorii în teren, dar nu reuși. „Poate data viitoare, își spuse în gând”, nedorind să mai apeleze la prietenele de lângă el. Considera că se făcuse suficient de râs, ca să nu le mai dea un motiv în plus. Meciul fu strâns, toți băieții luptară până la sfârșit să câștige de parcă era un campionat mondial, așa mare era

ambiția. Câștigă cu 3 puncte echipa lui Bogdan. Acesta veni bucuros la Mihai și-i zise:

- Ți-a plăcut? Dar nu-l lăsă să răspundă, căci văzuse reacțiile lui. Bineînțeles că ți-a plăcut!

- Da... abia apucă să spună Mihai, iar Bogdan i-o reteză:

- Pregătește-te să intri!
- Ce?!

Cosmin Drăghici

- Am vorbit cu un prieten, te lasă să joci în locul lui.

- Dar eu...

- Lasă geaca și căciula la fete, nici de mănuși n-ai nevoie, doar ești bărbat... zise Bogdan în timp ce-l dezbrăca. Hai repede, că începem!

Și nu se dezmetici bine că se și trezi la mijlocul terenului. Căpitanul echipei, Marin, câștigase tragerea la sorți și alesese „bătaia”, deci Mihai urma să „se plimbe pe aleile de ducere și întoarcere”, iar o ceată de băieți vânjoși erau pregătiți să-l vâneze cu mingea care plecată din brațul lor semăna mai de grabă cu o ghiulea de tun... Dar Bogdan îl trezi repede pe Mihai din coșmarul ce se năștea în mintea lui:

- O să intri cu mine în teren. Repetă apoi văzând că Mihai era puțin pierdut: Nu te teme, vom intra împreună în teren. O să-mi pui mingea la baston, apoi o să încerci să bați și tu. Îți va pune mingea Marin. Vom intra printre ultimii, doar el mai este după noi, așa încât vei avea ocazia să vezi de aproape cum pun mingea și cum bat colegii tăi... vei învăța repede, ești băiat isteț.

Mihai urmărea cu mare atenție ce fac coechipierii, din când în când punea întrebări scurte lui Bogdan pentru lămuriri, iar teama se risipi repede din inima sa. Când veni vremea lor, era pregătit, servi mingea aproape perfect lui Bogdan care obținut un punct la baston, apoi reuși să lovească mingea deși era întâia dată când bătea la baston, se strecură atent, fără incidente pe ducere, apoi fu oprit și jucat pe întoarcere. Bogdan scăpase și îl încuraja pe margine: „Fii calm! Urmărește mingea!” Dar aceasta zbura ca o cometă deasupra lui și șuiera sinistru. Deodată o bilă de foc se năpusti asupra lui, dar, nici el nu știe cum, Mihai puse palma, blocă mingea și părăsi terenul în aplauzele tuturor. În spatele lui scapă și Marin care profită de blocaj:

Echipa de oină

- O să fii un bun jucător de oină, îi șopti acesta și îl îmbrățișă.

Mihai nu apucă să zică nimic, căci fu chemat repede să se organizeze pentru așezarea pe cercuri, dar cuvintele îi ajunseră la inimă. În teren Mihai pasă bine, avea îndemănare căci juca handbal la școală, asculta mereu ce spuneau colegii și îi ajuta cum putea, ba chiar încercă să lovească aruncând corect asupra adversarului, dar acesta blocă mingea. Învăța repede și era trup și suflet pe teren ceea ce îi atrase simpatia tuturor.

A fost o zi de neuitat pentru Mihai, adormi gândindu-se la tot ce trăise acolo pe teren, se simțea atins de o vrajă de sub efectul căreia nu își dorea să iasă:

- Într-o zi o să fiu campion la oină! își promise el ca prin vis.

Un început anevoios

Sărbătorile în Maramureș au fost o bucurie pentru toată familia. La plecare Mihai l-a rugat pe Bogdan, care era fascinat de pasiunea lui, să-i dea o minge, un baston și câteva cărți, avertizându-l că în doi ani îl va învinge și la oină.

Echipa de oină

Maramureșeanul s-a distrat copios de ambițiile lui Mihai, dar s-a bucurat sincer când a auzit că își dorește cu adevărat să facă o echipă de oină în satul său.

Cât privește timpul petrecut acolo, toți au rămas cu amintiri de neuitat... obiceiurile deosebite (Viflaimul, Steaua, Jocul Moșilor), oamenii cu suflet bun, costumele păstrate din moși-strămoși, mâncarea gustoasă și locurile minunate le-au adus o stare specială ce-i va însoți multă vreme.

În toate aceste zile pline de evenimente Mihai a avut grijă ca să pună primele cărămizi pentru împlinirea visului ce tocmai încolțise în mintea lui. Totdeauna găsea timp să-i pună lui Bogdan o întrebare pentru a-și clarifica nelămuririle, să citească un regulament sau o legendă despre oină în cărțile din casă.

Ajuns la școală după vacanța de iarnă, Mihai mersese la profesorul de sport. Prima oră nici n-a știut cum a trecut, își tot făcea planuri ce să-i spună profu'-lui, cum să-i spună ca acesta să fie de acord cu ideea lui. Apoi, în prima recreație se duse direct la cabinet:

- Bună ziua, domnule profesor!

- Salut, măi! răspunse plictisit profesorul cu nasul în ziar.

- Domnule profesor, știți... eu... aș vrea... dacă sunteți de acord... mă gândeam să facem și noi o echipă de oină.

- Băi, și ăștia pe altcineva nu puteau să transfere... Ce spuneai tu?

- ...o echipă de oină.

- De oină?! întrebă el ridicând pentru prima dată privirea. Da... o să facem o echipă de oină. „Cu asta o să scap de gura ei... murmură pentru el.” Uite cum facem... o să mă interesez, în primăvară trebuie să fie o competiție de oină, văd exact la ce dată și o să mergem.

Cosmin Drăghici

- Și chiar o să mergem la concurs?! întrebă entuziasmat Mihai care nu-și mai încăpea în piele de fericire.

- Da, da... o să mergem... răspunse absent profesorul, cu gândul la ce față o să facă directoarea când o să afle de inițiativa lui, doar îl bătea la cap de la începutul anului să mai facă și el o activitate cu copiii, „ceva mai deosebit”... cu asta i-am închis gura!!! Apoi, către Mihai: Lasă bâta aia și mingea aici și cheamă toți băieții pauza următoare în sala de sport!

Mihai ieși uluit afară, îi venea să sară în sus de bucurie, dar se stăpâni și-i zise lui Simion:

- Toți... în sala de sport, în pauza următoare!

- A fost de acord?! întrebă surprins Simion. Dar pe el nu-l interesează nimic în afar' de echipa aia de fotbal care nu mai joacă bine de vreo 10 ani. Ce i-ai spus de l-ai convins?

- I-am zis că... să facem echipa, iar el a zis „Da”... Hai să le zicem băieților să vină pauza următoare la sala de sport.

Merseră din clasă în clasă și le spuseră băieților să vină la sala de sport, apoi la oră... li se păru că dură două zile. Imediat ce sună luară colegii și erau primii în sala de sport, de fapt o fostă sală de clasă fără bănci, căci de unde sală de sport într-un sat amărât.

Veniră toți băieții, era hărmălaie și multă nerăbdare în sală.

- Bună ziua! spuse tare profu' când intră în sală și se lăsă liniștea. Nu vă rețin mult, poate aveți și altă treabă. Anul acesta am hotărât să facem o echipă de oină. Oina se joacă cu astea... și arată copiilor mingea și bastonul. O să vă spun data concursului săptămâna viitoare, după ce mă interesez și eu. Hai, afară! Mai vorbim noi despre asta. Bună ziua!

Mihai rămase buimac, nu se aștepta la o așa repezeală. Simion îl văzu și zise:

Echipa de oină

- Da' la ce te așteptai, frate? Ce, nu-l cunoști? Las' că ne ocupăm noi să iasă bine, spuse el încercând să-l încurajeze, necăjit de durerea ce o simțea în sufletul prietenului său. Dar în gândul lui: Putea și asta să spună măcar că a fost ideea lui Mihai... dar nu spuse cu voce tare, de teama să nu-l mârhească mai rău pe prietenul său.

Și asta a fost tot pentru următoarele săptămâni, la ora de sport nimic, îi puneă să facă flotări și genuflexiuni, cât el răscolea presa, asta când nu-i ceda cu drag ora profei de mate să mai facă o problemă. Pe la jumătatea lui februarie îi mai strânse o dată în sală, le spuse că pe 20 martie o să aibă concurs la oină și că o să le zică săptămânile următoare cum se joacă.

Mihai găsisse în clasă la el vreo cinci băieți care păreau să fie interesați să învețe, pe la clasa a V-a avea câțiva vecini cu care se juca și-i convinse și pe ei. La clasele mai mari nu prea îndrăznea să meargă, îl luau peste picior și nu-i plăcea. Simion era alături de el, ca orice prieten bun. Le povestea ori

de câte ori avea ocazia despre întâmplarea din acea după-amiază de iarnă din Maramureș, despre legendele despre oină pe care le aflate, le desenase terenul de oină de nu știu câte ori, dar nu le putuse arăta mai nimic din pricină că mingea și bastonul rămăseseră la prof', iar acesta nu mai zicea nimic de ele. Pe la începutul lui martie se cam luase zăpada, iar Mihai își luă inima în dinți și merse să-i ceară mingea și bastonul, invocând faptul că tatăl său îl bănuiește că le-a pierdut și vrea să-i dovedească că încă le mai are ca să scape de

Cosmin Drăghici

bănuiala de a fi „cam iresponsabil”. Promise că le aduce când era nevoie, astfel încât îl convinse să i le dea.

Se strângeau în vâlcea după ore și pasau, băteau la baston, aruncau la țintă, se distrau pe cinste vreo oră, apoi mergeau acasă să mănânce, să-și facă temele. Formaseră o gașcă pe cinste, erau 14: Mihai, Simion, cinci colegi de-ai lor, patru de la a cincea și trei de la a șaptea (Traian, vărul lui Simion, și doi prieteni ai lui).

Cu vreo săptămână înainte de concurs, proful îi spuse lui Mihai să aducă bastonul și mingea că trebuie „să-i învețe cum se joacă oina, să nu se facă de răs, chiar dacă n-o să câștige ei meciuri”. Aflase și el de la un coleg de facultate care făcea oină de mult cu copiii cum arată terenul, cam ce-ar trebui să facă jucătorii și le spuse ce hotărâse... Pe scurt, urma să intre în teren vreo șase de-a opta că erau mai mari și poate „o plesnesc și la baston”, trei de-a șaptea (printre care și Traian), Mihai și încă un coleg. Îi așeză în teren, bineînțeles cei mici erau pe ducere, căci aflase el că sunt posturile mai puțin importante, iar cei mari pe întoarcere că au mai multă forță. Făcură în două zile săptămâna aceea câteva exerciții și, deși era o mare brambureală în echipă, sâmbătă urma să joace: „- Că doar n-ați vrea să-i și bateți pe ăia care joacă de ani de zile!”

Făcură deplasarea la concurs 15 copii, doar 5 din „trupa din vâlcea”: Mihai, Simion, colegul lor, Ionuț, Traian și prietenul lui, Ilie. (Simion și Ilie erau printre rezerve.) Erau dezamăgiți, dar momentan nu puteau face nimic.

Apoi a fost concursul, unde un copil a arătat tuturor că în sport chiar dacă nu câștigi meciul, poți fi mare campion, într-un domeniu în care orice secundă, orice centimetru, orice punct fac diferența, un gest simplu ce arată un suflet curat îți poate asigura recunoașterea.

Echipa de oină

Performanțele sunt consemnate în cărți pe care le citesc cei interesați, dar gesturi firești, adevărate pot deveni povești care se transmit din gură în gură și le știu și înțelepții de la oraș, și țăranii de la sate.

O poveste de viață

Toată vacanța de vară ce urmă, „trupa din vâlcea” se aduna la câteva zile seara, băieții jucau oină (cu ajutorul unui prieten al tatălui, Mihai mai făcuse rost de 2 mingi), povesteau, făceau concursuri, se bucurau împreună, ca o adevărată echipă. Nu de puține ori, Simion, povestitorul grupului, rememora faptele de la concurs, și o făcea cu atâta plăcere și talent, încât toți stăteau neclintiți sorbindu-i cuvintele. Ba chiar și întâmplările din Maramureș, atunci când Mihai a văzut prima dată jucându-se oina și pe care le spusese odată, tot Simion le repovestea, căci avea harul acela de a te prinde în vrajă, de parcă totul se petrecea atunci și acolo.

Din întâmplare aflase Mihai, de la un tâmplar care venise să le repare șopronul părinților lui, că în Satul Bătrân, într-un cătun izolat, după dealuri, trăia moș Andrei, un om care jucase oină în tinerețe. O săptămână se ținu împreună cu Simion de capul tatălui să-i ducă să vorbească cu bătrânul. Într-o zi, fiind mai liber, bărbatul îi luă pe cei doi băieți și merseră la bătrân, dar pe jos, cale de vreo două ore, ca să se bucure de natură. Mare le fu bucuria băieților când aflară! Zburdau peste dealuri cu gândul la ce vor afla de la bătrân. Așteptările nu le fură înșelate, căci găsiră un bărbat, care, deși avea 90 de ani și trecuse prin două războaie

Echipa de oină

mondiale, era încă în putere. Atunci strângea fânul cu furca și, bucuros că mai erau oameni dornici să-i treacă pragul, îi pofti sub umbrar oferindu-i tatălui vin, iar băieților o delicioasă dulceață de nuci verzi:

- Mi-a fost tare dragă hoina în tinerețe, căci așa îi spunea pe vremea noastră, zise el la un moment dat. Am învățat-o între războaie, mama m-a născut chiar înainte să intrăm în primul război și ce s-a mai chinuit cu mine și cu cei trei frați mai mari, căci tata a plecat pe front și s-a prăpădit săracu'. Mi-a fost dragă de mic, atunci o jucau toți din sat, iar cine știa juca bine era tare respectat. Apoi eu eram printre cei buni, zise el cu mândrie, iar baba zâmbi afirmativ lângă el, căci de-atunci îi stătea alături, mai puțin cât a fost plecat la război. Ne strângeam duminica pe izlaz și jucam, iar fetele chicoteau pe margine... Da' cu hoina nu-i de șagă, că nu-i un joc așa ca toate altele, hoina-i ca o călătorie prin viață, totdeauna îi ai alături pe cei dragi, dar sunt și alții care-ți stau împotrivă. Și pleci la drum, și te tot duci unde te trage ața, dar te și întorni acasă, căci nu te lasă pârdașnica de inimă, de-aia și la hoină sunt două culoare ce bine le-a zis „ducere” și „întoarcere”. Dar la drum întâlnești oameni răi care vor să-ți pună piedici, tot așa la hoină pe marginea culoarelor stau câte trei să te ieie la țintă... și scrijeli cu vârful cuțitului pe masa de butuc la care stăteau.

- Cei de pe margine sunt mărginași, iar cei din mijloc, care te pândesc și pe ducere și pe întoarcere, mijlocași, adăugă mândru Mihai.

- Că bine spui, nepoate. Iar la ăștia 9, care stau în niște cercuri, mai pune doi, unul de șede la începutul terenului, îi spune fruntaș, iar altul, în fundul terenului, fundaș. Apoi ăștia 11 tot pasează mingea și vor să-l țintească pe ăl de trece pe-acolo...

Cosmin Drăghici

- Se grupează câte trei sau patru și te amețesc în triunghiuri sau careuri de pase, pentru ca apoi să azvârle mingea cu toată forța către tine, iar tu trebuie să te ferești sau s-o blochezi cu palmele. Pentru fiecare țintire corectă primesc 2 puncte, spuse cu încredere Mihai.

- Așa e, precum zici. De-aia-i bine, la hoină, ca și-n viață să nu pleci singur la drum, iar noi intram câte doi, să ne dăm o mână de ajutor. Dar înainte de-a pleca înastă călătorie „bați gongul”, îți anunți plecarea printr-o lovitură de baston și cât îi lovi mingea mai departe or ști cu cine au de-a face, dar îi vei și supăra și se vor ține de capul tău.

- Iar la baston poți obține unul sau două puncte în funcție de distanța la care cade mingea, completă Mihai.

- Apoi roata se-nvârtește, iar cei potravnici trebuie să treacă și ei prin focul celor două culoare formate acum de prietenii tăi, după ce vor fi dat la baston cât de departe or fi putut fiecare. Iar la sfârșit se adună cele bune, cele rele și se face o balanță.

- Adică punctele pe care le-a obținut fiecare echipă fie prin țintirea adversarului, fie prin bătaia la baston, iar cine a obținut mai multe puncte câștigă.

- Așa-i, văd că ți-ai învățat bine lecția. Dar știi ce-i mai frumos la hoină?... Că-i loc pentru toți, și pentru cel cu braț puternic, și pentru cel cu mintea ascuțită, și pentru cel iute de picior, și pentru cel cu inima mare... la hoină nu trebuie să le știe fiecare pe toate, ci fiecare să știe foarte bine ce-i al lui, dar să fie unul care să înțeleagă unde-i bine să șadă fiecare. Că oamenii toți îs buni la ceva, dar dacă-l pui pe

Echipa de oină

tâmplar să fie învățător, iar pe învățător, potcovar toate or merge prost.

- Că bine zici, nea Andrei, de parc-ai făcut zece școli, interveni tatăl lui Mihai încântat.

- Școală aș fi făcut eu, că-i bine să ai carte, dar așa au fost vremile, spuse c-o urmă de regret. Însă am văzut și am umblat multe, iar viața te-nvață bine, dar mai cu trudă.

- Dar pe dumneata, da' Marie, cum te-a cunoscut? întrebă tatăl bucurând-o pe femeie.

- Păi cum altfel... tot la hoină, zâmbi ea, și noi râserăm cu poftă. Venisem aici de Sf. Maria și priveam cu fetele meciul pe margine, că nu era zi mare prin toate satele din jur să nu fie horă și meci de hoină. Iar noi, ca fetele... și roși puțin, îi căutam din priviri pe cei chipeși și curajoși. La un moment dat, dumnealui, și arată către moș Andrei, scapă mingea, care ajunsese la picioarele mele și veni într-un suflet s-o ieie înapoi...

- Apoi mie nu-mi scapă nici acum mingea printre degete, interveni moșul... dară când te trage așa... Și cum dau să pun mâna pe minge, se apleacă dumneaei și mi-o întinde: „Să ai noroc, voinice!” îmi spune, iar când ridic privirea văd cel mai frumos chip din câte văzusem până atunci. „Băietе, acu-i de tine!”, mi-am zis și am fost erou în meciul acela, doar, doar i-oi cădea drag, căci eu nu-mi puteam lua gândul de la dânsa.

- După meci a venit la mine, cu inima în gât, dar hotărât, continuă bătrâna. „Cum te cheamă, frumoaso?” m-a întrebat direct. „Maria.”, i-am spus... Apoi serios și convins, cu fața senină: „Maria, nu vrei să-mi porți noroc toată viața?” Și oftă de drag... Ei! Asta a fost, săptămâna următoare era la tata să mă ceară. Și iată-ne la bătrânețe, tot împreună...

Cosmin Drăghici

- Și-acum mai am mingea aceea, spuse calm, privind-ne în ochi, conștient de uimirea ce-o va stârni.

- Mingea de atunci?! întrebă tatăl lui Mihai. Nu se poate!!! Dar Maria merse și aduse mingea veche, ruptă pe alocuri, încărcată cu amintiri de-o bucurie fără margini.

Echipa de oină

- Am purtat-o în raniță în timpul războiului 2 ani și jumătate, mi-aducea aminte de ea... adaugă el plin de emoție, iar oaspeții rămaseră cu gura căscată. Când am ajuns acasă, ea era la câmp, spuse și privi blând către Maria. Am găsit-o, m-am apropiat fără să mă simtă și am aruncat mingea în fața ei. Când am ajuns lângă ea plângea în hohote strângând mingea în brațe. Două lucruri iubesc nespuse pe lumea asta, soția și țara, copiii nu mi-a dat Dumnezeu, iar mingea ce-o vedeți îmi „soptește” mereu asta să nu uit niciodată... că de’, nu se vede, dar am cam îmbătrânit, zise pe un ton glumeț, pentru a depăși momentul.

Au mai zăbovit ceva vreme la umbra deasă a nucilor lui moș Andrei, care le-a bucurat sufletele cu povești din alte vremuri, i-a cutremurat cu istoriile din război, apoi, la sfârșit, i-a strâns cu drag în brațe, i-a dat tatălui o sticlă de vin roșu, iar băieților un borcan cu dulceață de nuci verzi. Mihail întâlnise oameni simpli cu suflet bun ca moș Andrei și în Maramureș, citise în cărțile de la Bogdan despre mulți oameni învățați ca Mihail Sadoveanu, Iorga, Creangă... De ce povestesc ei atât de frumos despre oină? Oare cum se face că atâția oameni buni și înțelepți îndrăgesc jocul acesta? Și chipul începu să i se lumineze...

Profesorul

Cu o săptămână înainte de școală, aflare vestea cea mare: „Proful de sport nu mai vine!” Urma să aibă un profesor nou. A fost sărbătoare, chiuiiau, săreau în sus de bucurie, s-au antrenat de zece ori mai intens săptămâna aceea pentru a arăta cui o veni că ei nu glumesc cu oina.

În prima zi de școală toată echipa era la cabinetul profesorului de sport, aveau emoții mari, dar și speranțe pe măsură.

– Bună ziua, domnule profesor! spuse Mihai, intrând în încăpere, urmat de colegi, care salutară politicos.

– Salut, băieți! Dar ce mulți sunteți! Așteptă puțin să se înghesuie toți în camera nu foarte mare, apoi adaugă: Cu ce vă pot fi de folos?

– Noi suntem echipa de oină a școlii, ne-am înființat anul trecut, din păcate nu am avut prea mult sprijin din partea fostului profesor. Anul acesta vrem să facem performanță, ne-am pregătit toată vara pentru asta. Echipa e formată, știm să jucăm și să ne pregătim singuri, dar nu putem participa la competiție fără dumneavoastră.

– Aaa!!! Deci voi nu vreți să vă ajut cu ceva, spuse profesorul zâmbind, vreți doar să nu vă-ncurc!

– Da... se scăpă unul mai slobod la gură și colegii îl mustrară din priviri.

Echipa de oină

- N...nu, domnule profesor, adaugă Mihai, stânjenit.
- Ia spuneți-mi, unde vă antrenați voi?
- În vâlcea, răspunseră în cor.
- Și dacă eu vreau să vă văd jucând, pot veni?
- Bineînțeles, spuse surprins Mihai, miercuri, vineri și duminică de la 17 la 19 avem antrenament.

- Vă mulțumesc! Miercuri o să fiu acolo, acum mergeți la clasă. Pe hol se auzea clopoțelul. Succes în noul an școlar! Nu uitați, învățătura este foarte importantă.

Ajunși în clasă, Simion îl întrebă pe Mihai:

- Crezi că va veni miercuri?
- Nu știu. Părea sigur pe ce spune, dar profesorii fac naveta la oraș, nu înțeleg cum ar putea rămâne.

- Mi-a plăcut cum i-ai vorbit. I-ai zis-o pe șleau, cred că a priceput că noi suntem echipa, să nu-și mai vâre nasul ca ăla de anul trecut.

- Da... da, spuse absent Mihai, preocupat să rememoreze discuția spre a se lămuri.

Cu gândul la planul lor, stăpâniți de emoții, niciunul dintre copii nu observase strălucirea din ochii profesorului când Mihai spusese cuvântul „oină”.

Miercuri, când au ajuns în vâlcea, băieții au constatat cu surprindere că proful de sport era acolo, aveau să afle că în cursul zilei găsisese să stea în gazdă la baba Floarea, în capul satului. Se cățăraseră pe deal, avea o carte în mâini, îi salută de la distanță, fără să coboare la ei și continuă să citească mai departe. Ușor timorați, băieții începură încălzirea, apoi la îndemnul lui Mihai, se așezară pe grupe, unii exersând bătaia mingii la baston, alții pasele sau trasul la țintă. Profesorul, care până atunci se mulțumise să tragă cu ochiul, se oprise acum, urmărindu-i cu atenție. Era vizibil încântat de ceea ce vedea: o mână de copii bine organizați,

Cosmin Drăghici

ambitioși, care stăpâneau destul de bine tehnica de pasare, de lovire a mingii cu bastonul, se încurajau, se ajutau; acum realizează că nu era deloc o exagerare dorința lor de a se pregăti în continuare singuri. De aceea hotărî să nu se amestece prea mult în pregătirea lor. După ce se rotiră pe la toate atelierile improvizate, Mihai îi chemă la el și îi distribuie pe posturi pentru a simula secvențe din meciul de oină. Unde erau cercurile iarba era roasă până la pământ, nici nu mai era nevoie de marcaj... băieții chiar munciseră în ultima perioadă.

Echipa de oină

Majoritatea situațiilor de joc erau corect gestionate, se observa ușor că cel care-i coordona își făcuse bine temele, și destul de bine executate. Proful era de-a dreptul uluit, nici prin cap nu-i trecuse că va asista la așa ceva. Băieții erau așezați în teren corespunzător calităților pe care le aveau, dacă i-ar fi așezat el n-ar fi făcut mai mult de una-două schimbări.

Oare cum era posibil așa ceva?... Pasiunea, inteligența și capacitatea de lider ale lui Mihai se completau de minune cu ambiția și calitățile fizice ale celorlalți. „Copiii ăștia pot fi campioni naționali”, se trezi gândind fără să-și dea seama.

Era o după-amiază superbă de toamnă, aer plăcut, curat, soarele prezent, dar blând, o mulțime de culori calde, nu foarte stridente te înconjurau, băieții care jucau o oină atât de frumoasă, simplă, arhaică, originară, nealterată, cu atâta bucurie... de mult Valentin, căci așa îl chema pe profesor, nu se mai simțise atât de bine. Copiii plecaseră la un moment dat, salutaseră politicos, răspunsese și el ușor absent, cufundat în gânduri și mai zăbovi o vreme acolo pe deal, pierdut voluntar în natură.

A doua zi la școala îi chemă la cabinet și le spuse sincer, simplu că va fi alături de ei cu tot ce le va trebui, că i-a plăcut cum se pregătesc, motiv pentru care se va implica foarte puțin, dar că i-ar plăcea să i se îngăduie prezența la antrenamente, fiind pentru el un bun prilej de a ieși în natură, lucru ce-l relaxa foarte mult. Băieții erau toți numai zâmbet, încântați de ceea ce auziseră, hotărâți să muncească pentru visul lor.

Apropierea

A fost o toamnă lungă și frumoasă, în vâlcea băieții continuau să joace oină cu bucurie, nerăbdători să vină și meciurile, profesorul era mereu sus pe deal cu cartea în mână, dar acum prezența lui era dorită, băieții se bucurau că e acolo, iar el era mai implicat ca la început, îi aplauda pentru o reușită deosebită, râdea cu ei la unele glume, era un fel de frate mai mare. De fapt nu se apropiaseră de el doar băieții din echipă, ci mai toți copiii de la școală, căci orele lui erau plăcute, venea mereu cu jocuri interesante, făceau mișcare de plăcere, fără să simtă oboseala. Îi plăcea mult handbalul, se pare că făcuse în facultate, formase și o echipă de fete cu care intenționa să participe la competițiile școlare. Dacă în ultimul sfert de oră băieții voiau să joace oină, accepta cu bucurie, dar niciodată nu le impunea asta.

Într-una din zile Mihai urcă la el pe deal pentru prima dată, își ceru scuze, apoi spuse:

- Am văzut că începe să vă placă oina, așa că v-am adus asta. Și îi întinse una din cărțile pe care le avea de la Bogdan.

- A cam început... răspunse proful zâmbind, înțelegând totodată de unde știa puștiul acela atât de multe despre oină.

- Sper să vă placă, o am de la un prieten din Maramureș, mai am încă două. Apoi coborî și băieții continuară antrenamentul, în timp ce proful îi urmărea răsfoind cu drag

Echipa de oină

cartea primită. Peste două zile îi aduse cartea, îi mulțumi și îl rugă să i le dea și pe celelalte când va considera că poate renunța la ele pentru 2-3 zile, fapt care se și întâmplă, iar Mihai era încântat de interesul lui. Când veni cu ultima carte citită, proful îi aștepta jos, pe teren:

- Poftim, Mihai! Foarte interesante cărți! Apoi continuă cu o emoție abia stăpânită: Astăzi vreau să joc și eu puțin, dacă sunteți de acord.

- Super!!! sări în sus Simion. Dar să nu credeți c-o să vă protejăm, adaugă el hâtru.

- Îmi asum decizia, continuă pe același ton proful. Pentru început aș vrea să mă apăr...

- Joc eu! Ba eu. Lăsați-mă pe mine, vă rog! Săriră toți cei prezenți, înainte ca proful să termine propoziția.

Mihai îi opri, alese 4 dintre ei care să formeze un careu unde să-l paseze și să încerce să-l lovească pe prof. El rămase pe margine, la fel Simion, care era necăjit din pricina asta. Și se străduiră cei patru vreo zece minute, îl tot pasară, traseră asupra lui, dar nici gând să-l țintească. Între timp ajunseseră toți băieții, care formau acum un cerc în jurul careului, îi încurajau pe cei ce pasau, gesticulau, strigau, dar proful era greu de țintit. Avea o poziție de apărare grupată, cu genunchii mult îndoiți, corpul aplecat în față, foarte eficientă... era agil, se apleca, sărea, se înclina. Mihai schimbă jucătorii, același rezultat.

- Se apără foarte bine, șopti Simion.

- Are aceeași poziție ca cei din Maramureș... răspunse uimit Mihai. Ar trebui să învățăm și noi asta, la apărare mai avem de lucrat, adăugă el pentru toți.

Observase și proful că nu se apărau prea grozav, cu excepția lui Mihai și a încă vreo doi, restul aveau o poziție nepotrivită, fapt ce avea să-i coste în meciurile grele, motiv

Cosmin Drăghici

pentru care hotărâse să coboare la joc, dar era surprins din nou de cât de repede identificase Mihai deficiența.

- Acum o să jucăm noi, întrerupse căpitanul suita de pase. Odihniți-vă puțin! i se adresă el profului, apoi îi chemă pe Simion, Ionuț și Ilie, adică careul 2 de pe întoarcere, cel mai bun, iar băieții intrară pe cercuri în aplauzele tuturor.

Echipa de oină

- Vreau să-l jucăm și în triunghi apoi, strigă Traian, fruntașul, vreau să-l lovesc și eu, adăugând apoi glumet: ...mi-a dat 9 la rezistență!

- Pe final erai alb ca varul, bine c-ai luat și 9! îl necăji și mai tare văru' Simion, iar toți bufniră într-un hohot de râs.

Și începură cei patru băieți pasele, mingea șuiera prin aer și pocnea la contactul cu palmele, era o încântare... Simon întrerupse sunetul acela sacadat al paselor cu prima încercare de lovire, dar proful se feri, apoi reluară pasele și se năpustiră asupra lui cu un potop de „diagonale” în mare viteză... Trase Mihai, dar proful puse palma, un oftat prelung învălui vâlceaua. Îl mai jucară câteva minute intens, traseră asupra lui, dar în zadar. „Băiatul ăsta știe ce face, nu stă pe diagonală, nu se panichează, nu se agită în zadar, strașnic se apară!” își spuse în gând Mihai, apoi îi opri pe băieți, necăjiți de eșec, îi acordă o pauză profului, încântat de înțelepciunea liderului, pentru ca să-l poată juca în triunghi Traian, Simion și Ionuț.

Cei trei băieți se pregăteau, discutau de-o parte, stabileau strategia de joc, Mihai se apropie și îi încurajă, ceilalți făceau pariuri pe margine:

- Eu zic c-o să-l lovească, e obosit deja! susțineau unii.

- Nu cred, n-ați văzut ce bine se apară? îi contraziceau ceilalți.

- Tu ce crezi, Mihai? vru să știe unul părerea căpitanului.

- Se apară într-adevăr foarte bine, dar eu am încredere în băieți, iar cei trei prinseră puteri auzindu-l.

Se încurajară într-un strigăt sălbatic, se așezară la locurile lor, iar proful pătrunse în centrul triunghiului, așteptând calm „dezlănțuirea furtunii”. Și pasele începură cu o viteză amețitoare, dar nimeni nu trăgea, pasau și iarăși pasau. Încordarea creștea pe margine, o picătură de sudoare

Cosmin Drăghici

se prelinse pe fruntea profului, dar băieții nu conteneau să paseze, părea că nici nu-i interesează de cel din mijloc. Apoi, din senin, brațul de fier al lui Simion zvârli ghemotocul de piele umplut cu păr, rapid și precis, acesta se lipi de glezna profului, iar zgomotul surd al loviturii tulbură liniștea vâlcelei și declanșă un val imens de bucurie. Simion fu luat pe sus de colegi, era eroul lor. Doar Mihai merse și strânse mâna profului apreciind lecția de apărare pe care o primiseră. Acesta zâmbi încântat, gândind în sinea lui: „Oare aveam timp să mișc piciorul? Ce contează?! Oricum mă bucur că a ieșit așa.”

După scurta celebrare, antrenamentul se reluuă, iar băieții încercau să copieze poziția de apărare a profului, mișcările lui rapide, dar nu foarte ample, spre a nu obosi. Rezultatele erau vizibile, până și cei mai mici erau greu de țintit acum, chiar dacă trăgătorii se străduiau la fel de tare. Deși îl loviseră, stima lor pentru prof crescuse nespus, iar acesta își ocupă locul în vârful dealului, urmărindu-i satisfăcut.

- Ce repede învață! Abia dac-a citit cărțile pe care i le-ai dat, îi șopti Ionuț lui Mihai, privindu-l cu admirație pe cel aflat sus pe deal.

- Da, aprobă Mihai. Apoi, în gând: „Oare doar cărțile...”, dar fu întrerupt de Traian:

- Batem și la baston câteva mingi? Vreau să ajung mai devreme acasă azi.

Peste câteva zile, în timpul antrenamentului, Mihai urcă pe deal la prof:

- Aș vrea să vă întreb ceva, spuse el mai cu sfială.

- Te rog, Mihai! Stai jos mai întâi.

- Sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg

Echipa de oină

despre „prinsul la mijloc”, o etapă a jocului ce avea loc când mingea bătută la baston era prinsă din zbor de un jucător. Ați citit în cărțile de la mine? Proful încuviință din cap. Nu știu prea bine cum ar trebui să jucăm.

Cei doi discutară mai bine de 20 de minute, iar, în final, hotărâră împreună cum să abordeze acele momente și care ar fi modul potrivit de a le comunica băieților pentru a fi mai ușor de înțeles. Apoi Mihai coborî mai liniștit, îi făcea plăcere să-l aibă în preajmă, simțea că se poate baza pe el, iar băieții îl îndrăgeau.

Prieteni noi

La unul dintre antrenamente, Mihai veni însoțit de doi băieții străini, aveau ochii oblici, părul negru și drept, fața rotundă și abia dacă rupeau câteva cuvinte în limba română.

- Ce mai caută și ăștia aici? strigă revoltat Mircea.
- Dar cine sunt? întrebă nedumerit Ionuț.

- Sunt doi japonezi, copiii Elenei lu' nea Dumitru. Stau la două case de Mihai. Se pare că mama lor și soțul ei japonez au hotărât să plece din Tokyo pentru un an-doi... cică se săturaseră de agitația de acolo și s-au gândit să vină în satul nostru că e viața mai liniștită.

- Și de unde știi tu atâtea? insistă iritat Mircea.

- De la Mihai, îi răspunse politicos Simion, deși nu-i plăcu tonul coechipierului său. Maică-sa a fost colegă de generală cu mama lui Mihai, au fost bune prietene.

Deja la discuție asistau majoritatea băieților, curioși să afle amănunte despre poveste.

- Și ce caută, bă, ăștia la oină? Se joacă oină în Japonia? răcni de astă dată Mircea, surprinzându-i pe ceilalți.

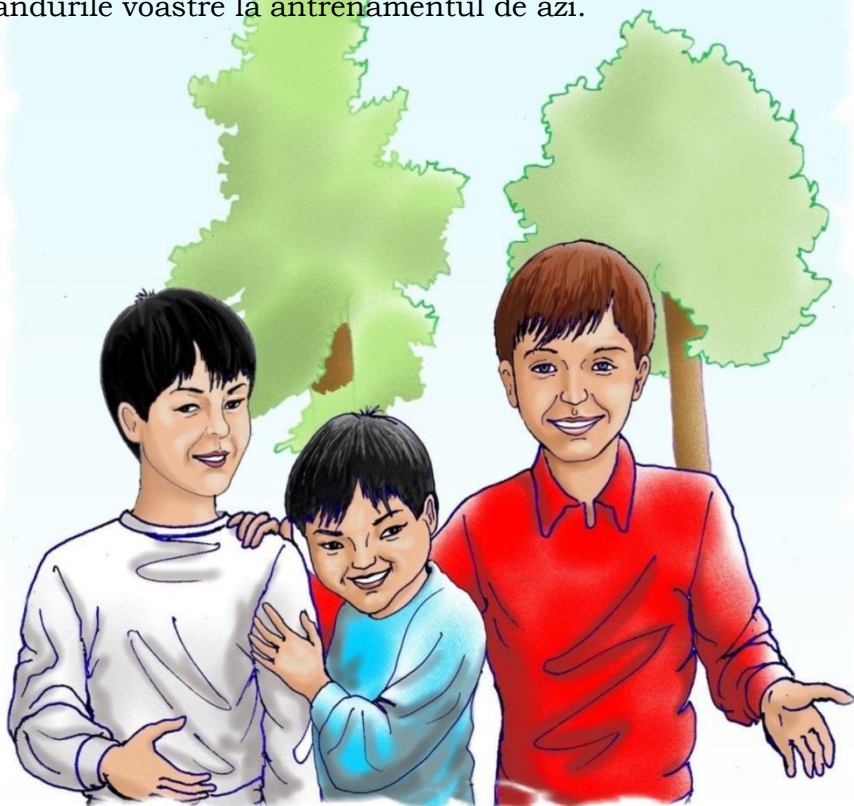
- Ce-ai, măi, Mirceo? interveni prompt Ionuț. Stai să vedem despre ce e vorba.

Simțind tensiunea crescândă din rândul celorlalți, Mihai se apropie ținându-i de umeri pe cei doi frați ce înaintau timid cu capul în pământ. Proful privea atent de pe

Echipa de oină

deal, curios cum se va stinge tensiunea. Aflase de băieți, căci se discutase în consiliu despre înscrierea lor la școală și văzuse în documente că jucaseră baseball în Japonia. Se gândise și el să-i propună lui Mihai să-i aducă la câteva antrenamente. Se pare, însă, că liderul echipei fusese mai rapid și asta-l bucura. Dar acum cam intrase în încurcătură și aștepta nerăbdător să vadă pe unde va scoate cămașa.

– Salut, băieți! le spuse calm și zâmbitor Mihai, de parcă n-ar fi știut nimic de tensiunea ce mocnea. Ei sunt Toshiro și Hiroshi, acum o săptămână au sosit în satul nostru tocmai din Japonia și vă rog să aveți bunavoința să-i primiți în rândurile voastre la antrenamentul de azi.

Cosmin Drăghici

„Da.”, „Ok!”, „E-n regulă.”, „Cum spui tu, căpitane.” se auziră vocile băieților, care se pregăteau să înceapă antrenamentul. Dar pe deasupra tuturor se auzi vocea dură, rece și hotărâtă a lui Mircea:

- Nu. Eu nu sunt de acord. Eu nu joc lângă... ăștia. Și spuse asta cu atâta dispreț că toți băieții rămaseră înmărmuriți. Are dreptate tata, n-au ce căuta la noi în sat, să plece la ei în țară.

Toți își amintiră „convingerile” lui Mircea, inoculate de tatăl lui, care le dobândise la muncă prin Europa. Mircea se purtase la fel când a fost acceptat în echipă Maradona, un țigănuș subțirel de la ei din clasă, dar se obișnuise cu ideea, mai ales că Maradona devenise om de bază, era fundașul echipei, căci nu era prinzător mai bun, parcă avea lipici în palme. Acum însă reacția lui era total exagerată.

- Calmează-te, Mircea! îl domoli Mihai. Băieții aceștia nu ți-au făcut nimic. Ba chiar sunt foarte de treabă, am petrecut câteva ore grozave acum două zile, când am fost cu mama în vizită la ei.

- Ce faci tu acasă e treaba ta, poți să fii prieten cu ei cât vrei, dar ce caută în echipa noastră, te pomenești că au învățat oină în Japonia?! continuă pe același ton Mircea.

- Aici ai dreptate și vă sunt dator cu o explicație, ar fi rămas totul ca o prietenie a mea cu ei, nu v-aș mai fi necăjit și nu i-aș fi pus nici pe ei într-o situație dificilă, dar i-am găsit în curte jucând baseball, un sport care seamănă cu oina, iar calitățile lor sunt uimitoare. Haideți să-i vedem la lucru astăzi, apoi voi hotărâți dacă rămân sau nu.

- Eu nu joc, spuse hotărât Mircea.

- Tu hotărăști, adaugă Mihai, dar am rugămintea la tine să rămâi cu noi și să asiești la antrenament.

Echipa de oină

Mircea dădu reținut din cap, iar băieții începură jocul. Făcură încălzirea, ca de obicei, apoi se împărțiră pe ateliere, unii exersau pasele, alții loviturile de baston. Hiroshi, cel mic, cu ochii blânzi, fu repartizat de Mihai la pase și îi surprinse imediat plăcut pe colegi cu rapiditatea și precizia paselor lui, iar cel mare, Toshiro, se așeză în rândul băieților de la bătaie. Avea ochii scânteietori și umerii lați. Când ajunse să bată își trosni degetele de câteva ori, se așeză în poziție, dădu din cap că e pregătit, mingea plecă din palma lui Simion și, cu o smucitură grozavă, Tohiro se repezi asupra mingii pe care o trimise dincolo de teren. Băieții izbucniră în urale, erau încântați de ceea ce vedeau, dar băiatul rămase calm, așteptând următoarea bătaie, același rezultat, apoi a treia, la fel. Cei din apropiere îl bătură admirativ pe spate, ceilalți dădeau din cap aprobativ, votul fusese dat, Toshiro își merita cu prisosință locul în echipă, așa cum va demonstra și fratele lui mai mic. Pentru cei doi frați va fi mult mai ușoară adaptarea la școală și în viața satului, după integrarea lor rapidă și spectaculoasă în echipa de oină.

Prinși cu faptele interesante ce aveau loc pe teren, băieții nici n-au observat când a plecat Mircea. Și de atunci nu a mai venit niciodată la antrenamente, iar la școală era retras și țăfnos. Mihai n-a renunțat la ideea de a-l readuce în grup, și nu neapărat pentru calitățile de sportiv: nu excela, ci pentru că îi părea rău să-l vadă așa. Mereu încerca să schimbe două vorbe cu el, îi încuraja și pe colegi, avea grijă să remarce toți când făcea ceva bine, dar o perioadă lungă nu s-a văzut nicio schimbare.

Cât despre cei doi frați veniți din Țara Soarelui Răsare, parcă erau de-o viață în echipă. Se înțelegeau bine cu colegii, învățau din ce în ce mai bine românește, începuseră să știe regulile jocului de oină. Toto, căci așa îi spuneau toți după ce într-un joc Ilie, vrând o pasă de la el, repeta disperat

Cosmin Drăghici

neamintindu-și numele „To... To... To...”, spre amuzamentul tuturor, i-a spus într-o zi lui Mihai în puține cuvinte, dar clar că singurul moment când baseballul este mai greu e bătaia la baston, pentru că primești mingea de la adversar, de aceea lui îi era lesne a lovi mingea acum la oină, pentru că ea îi era servită de un coechipier, în rest, oina e mai complexă, mai dificilă, dar ambele sporturi sunt spectaculoase, intense, plăcut de urmărit.

Celui mic, conveniseră cu toții, și băiatul nu se supără, să-i spună Hiro, pe scurt, pentru că le era mai ușor. Era un băiat cu suflet mare, generos, dispus la efort, dornic a se pune în slujba echipei, muncind cu drag pentru cei mai talentați. Semăna foarte mult cu Ștefan, energici și altruști. Acesta îi deveni în scurt timp prieten, mai ales că erau și colegi de clasă. Mihai îi ochise, le observase calitățile și voia să facă din ei doi mărginași pe ducere foarte buni. Hiro se apropiase mult și de fratele lui Ștefan, Luca, care suferea de autism. Trăia într-o lume a lui din care greu găsea punți de legătură cu lumea noastră. Afecțiunea necondiționată a lui Hiro, dată de sufletul lui generos, reușea să construiască o astfel de punte.

Luca venea încă de la început la antrenamente cu Ștefan, băieții erau bucuroși că îl aveau printre ei, încercau mereu să-l implice în activități, dar rar le reușea. Chiar dacă nu izbutea s-o arate, Luca era fericit alături de „trupa din vâlcea”, căci într-una din zile, Ștefan veni la antrenament entuziasmat, povestind:

– Eram obosit, am ajutat-o pe mama prin curte, și-aș mai fi zăbovit puțin în pat înainte să plecăm, dar a venit la mine, spuse el cu ochii plini de lacrimi, m-a luat de mână și m-a dus lângă scaunul unde aveam așezat echipamentul. Tuturor li s-au umezit ochii, simțeau „că sunt și ei buni la

Echipa de oină

ceva”, așa cum conchisese Simion.

Dar de când venise Hiro, Luca era mai vesel ca oricând. Lipsa comunicării verbale (Hiro nu prea vorbea românește, iar Luca nu reușea să articuleze decât câteva sunete) a facilitat o comunicare mai profundă între cei doi. Micul japonez prefera în pauze să se joace cu prietenul lui tăcut. Lui Luca îi plăcea mult să alerge, alerga cu pas săltat, ca o antilopă, și să coloreze, așa s-a apropiat Hiro de el, aducându-i o revistă de benzi desenate cu spații de colorat pe care o avea din Japonia.

Întâmplător, din comoditate, îi spusese băieții Hiro lui Hiroshi, dar Simion observase la un moment dat:

- Ce mult seamănă Hiro cu „hero”, erou... în limba engleză, pentru Luca el chiar e un erou. Și pentru noi, pentru exemplul pe care ni-l dă... cât de departe poți ajunge cu implicare, dragoste și dăruire!

O iarnă intensă

La sfârșitul lui noiembrie a nins, un strat gros de zăpadă a acoperit pământul, spre bucuria oamenilor care se puteau gândi la o recoltă bună pentru anul viitor. Copiii au umplut dealurile cu larma și veselia lor.

Echipa de oină

Dar, pentru „echipa din vâlcea”, orice joacă cu zăpada avea acum strânsă legătură cu sportul ce-l îndrăgiseră, oina. „La ducere” cu sania pe deal era mai lesne, căci nu-i pândeau prea multe pericole, dar „la întoarcere”, când coborau, trebuia să străbată un culoar format de băieți care încercau să-i țintească cu bulgări.

Adeseori formau triumphiuri sau careuri în mijlocul cărora unul sau doi băieți trebuia să facă față tirului cu bulgări apărându-se cu palmele... asta până când totul se sfârșea cu o bătaie generală cu zăpadă, cu tăvăleli, cu îmbrânceli, cu multă veselie. Mihai avea grijă ca mereu să facă totul împreună, nu uita să-i cheme pe băieți ori de câte ori era vreme de joacă, iar ei veneau cu drag, lipsind rar, întotdeauna motivat. Traian era nelipsit, dar pleca întotdeauna primul... băieții speculau că ar fi îndrăgostit sau ar fi făcut vreo boacăină și acum trage ponoasele, fiecare avea propria variantă pe care și-o susținea cu tărie după ce pleca el. Doar Simion era rezervat, niciodată nu lua parte la aceste „mici răutăți” cu care se delectau ceilalți. Băieții îl bănuiau că știe, așa că într-una din zile, după ce plecă Traian, năvăliră pe el, îl tăvăliră în zăpadă, să le spună tot ce știe. Acesta cedă și cu ochii plini de lacrimi strigă printre sughițuri:

– Tușa... e bolnavă... e foarte rău!!!

La auzul cuvintelor băieții înghețară, încetară brusc zbunguiala, își cerură scuze, iar de atunci nimeni nu mai făcu vreo glumă nesărată pe seama lui Traian. Aveau grijă ca, atâta timp cât era cu ei, să mai uite de durere, iar el simțea atenția lor și le era recunoscător, dar de vorbit n-a vorbit niciodată despre asta.

La școală toți munceau din greu, avuseseră o discuție cu proful în care acesta le spusese hotărât că rezultatele la învățătură sunt foarte importante și oricine își dorește să facă

Cosmin Drăghici

parte din echipă trebuie să nu rămână repetent, mai mult, să aibă cel puțin aceleași rezultate ca anul trecut, pentru a dovedi că implicarea lor la oină nu e nocivă, ba, din contră, benefică viitorului lor. Ideea fu repede îmbrățișată de părinți, iar băieții, vrând-nevrând, luară lucrurile în serios. Cei cu rezultate mai slabe la unele materii începură să apeleze la copiii mai înzestrați, se formară grupuri de sprijin... teama de a pierde echipa îi făcu mai responsabili. Vasile, însă, un băiat sănătos și puternic, din clasa a VI-a, nu înțelegea decizia profului și veni contrariat la Mihai:

- Măi, Mihai, eu sunt fiu de cioban, vreau să termin 8 clase și apoi să-mi văd de oile mele. Îmi place ce fac, trăim bine acolo la stână, nu înțeleg, ce-mi trebuie mie atâta matematică, de exemplu? De ce nu pot juca oină, deși sunt bun și-mi place. Mihai, care îi admirase totdeauna încrederea în sine, precum și brațul puternic, zâmbi acum... știa că într-un an avea să fie un mărginaș de nădejde pe întoarcere. Se gândi puțin, apoi îi răspunse:

- Cam câtă matematică știi tu, Vasile?

- Știu să adun, să scad, știu tabla înmulțirii, mă mai încurc câteodată la aia cu 7, ce-mi trebuie mai mult acolo la stână? N-am timp de pierdut cu alte exerciții și probleme complicate, eu trebuie să mulg oile, să-l ajut pe tata să facă cașul, să tund oile când e vremea, să tai lemne și multe altele. O bucurie am și eu, să joc oină, și proful nu mă lasă că am note slabe la mate.

- Măi, Vasile, ia să vii tu în pauze la mine în clasă, c-o scoatem noi la capăt și cu matematica asta, care, să știi, e tare trebuincioasă și la stână. La piață, de exemplu, cine se duce din familie?

- Mama.

Echipa de oină

- Păi și pleacă în fiecare zi cu mai multe kilograme de brânză, de caș, de...?

- În fiecare zi merge la oraș cu 20 kg de brânză tare, 10 kg de caș și 3 kg de urdă.

- Și toate au un preț diferit. De unde știe săraca

femeie cu câți bani trebuie să vină acasă dacă a vândut tot. Dar, dacă i-au mai rămas 2 kg de brânză și unul de caș? Și dacă cumpără o pereche de cizme și două ciocolate pentru tine și Gheorghita? Câți bani mai aduce acasă? Vasile ascultă uimit. În fiecare zi, în viața noastră ne lovim de tot felul de probleme de matematică... Tatăl tău când pune gard la stână, de unde știe cât lemn să cumpere, stâna n-o avea ea oare formă de dreptunghi și trebuie să știe să calculeze perimetrul. Și câte și mai câte situații asemănătoare, în care matematica îți poate face viața mai ușoară, chiar și la stână. E bine să fii vrednic, să muncești, dar trebuie să ai și mintea ascuțită să-ți organizezi bine treaba, să știi valoarea muncii tale, să nu te poată păcăli oricine. Iar puțină matematică nu strică.

Vasile plecă pus pe gânduri de vorbele lui Mihai, iar de a doua zi înainte veni frecvent în clasă să-i ceară ajutor și nu mai avu dificultăți în a lua note de trecere la matematică, ba chiar la una dintre lucrări luă 8, notă pe care n-o primise niciodată până atunci și fu atât de fericit încât seara merse la Mihai cu un caș proaspăt, fapt ce-l făcu pe acesta să roșească, dar să se și bucurie de reușita lor. În ceea ce-l privește, Mihai lucră toată iarna suplimentar din culegerea de matematică, sperând că de data aceasta va reuși calificarea la faza națională; anul trecut a pierdut pentru 10 sutimi. De fapt, era o întrecere prietenească între el și Simion, cel din

Cosmin Drăghici

urmă la limba română, care dintre ei va ajunge pentru prima dată în istoria școlii la întrecerea finală cu cei mai buni din țară. Încă nu se topise zăpada și emoțiile începuseră pentru cei doi, dar etapa locală se dovedi lesne de depășit. Urma etapa județeană, unde băieții obținuseră note bune și anul precedent, dar nu se clasaseră pe unul din locurile ce asigurau prezența la faza națională. Mirosea a primăvară în sâmbăta când plecau împreună încărcăți de emoții, dar încrezători în forțele lor, spre școlile din oraș unde urma să-și măsoare forțele cu băieții și fetele din județ, la matematică și limba română. Pe drum abia schimbară câteva vorbe, concentrați la ce urma să se întâmple, dar când privirile li se încrucișau zâmbeau atenuând tensiunea momentului. Și-au strâns mâna bărbătește când a trebuit să se despartă, fiecare mergând la școala unde era repartizat, și-au urat succes, sperând a se întâlni peste 3-4 ore mulțumiți și încrezători în rezultatul pe care-l vor obține. Fapt ce se și întâmplă, iar drumul înapoi spre casă fu mult mai plăcut, căci băieții știau că vor lua note bune, ceea ce nu știau încă este dacă vor avea dramul acela de noroc pentru a prinde locurile pentru „naționale”, dar asta nu mai depindea de ei... își făcuseră treaba și erau bucuroși. Abia așteptau acum competiția de oină ce se apropia repede, iar pentru că se topise zăpada, puteau să se antreneze din nou pe teren după o lungă perioadă în care se pregătiseră mult teoretic cu proful, învățând ce trebuie să facă fiecare la locul lui pentru ca echipa să aibă de câștigat; pase abia dacă reușiseră să facă câteva în sălița unde își desfășurau orele de sport, de fapt o fostă sală de clasă, iar de lovituri la baston nici nu încăpea vorbă. Reluară antrenamentele afară cu mult entuziasm, revenind repede la forma din toamnă, acum având pe deasupra și o foarte bună pregătire tactică după ședințele din

Echipa de oină

timpul iernii cu proful, care era la fel de implicat ca ei în activități, fapt ce-i încânta pe băieți și le oferea o încredere sporită. Concursul putea să vină acum.

Concursul

Săptămâna dinaintea competiției începu cum nu se putea mai rău. Starea de sănătate a mamei lui Traian se agravase, iar aceasta fusese internată în speranța că se mai putea face ceva pentru ca boala să nu avanseze. Medicii erau rezervați în ceea ce privea șansele de supraviețuire. Băieții erau incredibil de triști. Traian nu venise la școală toată săptămâna.

Sâmbătă era plecarea, totul era aranjat cu mai mult timp înainte... actele, transportul, echipamentul, ăla vechi și jerpelit, dar aveau. Însă lor nu prea le stătuse mintea la oină săptămâna aceea, gândul le era la Traian și la cât de greu trebuia să-i fie. Vineri, la școală, au stabilit ultimele detalii. Mihai se și gândise pe cine urma să pună în locul lui, însă știa că va fi greu fără el. I-a îmbărbătat, a încercat să-i pregătească pentru ce avea să se întâmple a doua zi, s-a comportat ca un adevărat lider, dar și el simțea un gol, un mare gol în suflet.

Spre seară stătea în gradină preocupat, se gândea cum se vor descurca în situația asta, când se auzi strigat la poartă. Îi zări de la distanță, erau Simion și Traian. Se apropie, dar nu știu ce să-i zică așa că-l strânse tare în brațe. Traian îl opri:

Echipa de oină

- Ajunge prietene, o să mă sufoci! Mihai era bucuros să-l vadă schițând un zâmbet. Ia spune mai bine când e plecarea mâine?

- Mâine... mormăi buimac Mihai uimit de întrebare, apoi dezmeticindu-se: Păi vii mâine?

- Bineînțeles, îi răspunse prompt Traian. Mi-era teamă c-o să vă faceți de râs fără mine! Fața lui Mihai se luminează, era încântat de a-l avea alături de ei, apoi, redevenind serios, întreabă :

- Dar mama ta... cum este? Tatăl tău... el ce-a zis?

- Mama e la spital... are cel mai bun medic, ne rugăm, mai mult nu putem face, iar tata... suferă tare, dar el m-a trimis la voi. Mai adineauri mi-a spus: „Un om adevărat nu-și lasă prietenii la greu. Du-te și vorbește cu ei, eu îți pregătesc hainele pentru mâine.” Bărbatul știa când îi spusese asta că fiului îi va fi un pic mai ușor să treacă peste momentele grele dacă are mintea prinsă cu altceva.

- O să fie bine, Traian! spuse Mihai din tot sufletul.

- Sper!... Mama... murmură cu vocea tremurată Traian. Apoi zâmbi cu ochii plini de lacrimi: Știi ce mi-a spus acum un an?... „Bine că ți-ai găsit și tu ceva de făcut! Nu mai pierzi vremea pe marginea șanțului cu toți golarii.”..., iar săptămână trecută, când rămăsesem doar eu cu ea: ”Știi tu, Traiane? Tu ești un copil mai bun de când petreci timpul cu prietenii tăi la oină... da, ești un copil mai bun.”

Vestea că Traian va merge la concurs fu repede aflată de băieții care o primiră cu entuziasm. Toți avură o noapte liniștită și așteptau cu încredere meciurile de a doua zi.

Dimineața fu plină de entuziasm, băieții se îmbrățișară, se încurajară, erau siguri că vor câștiga, dar, o dată urcați în

Cosmin Drăghici

microbuz, emoțiile începură să pună stăpânire pe ei, iar vorbele nesăbuite ale unuia mai mic: „- Dar anul trecut, cât a fost scorul?”, le strecură teama în suflet. Deși știau că sunt mult mai bine pregătiți ca anul trecut, faptul că fuseseră învinși la diferență mare îi speria. Mihai simți momentele tensionate și interveni hotărât:

- Suntem foarte bine pregătiți, am muncit tot anul la antrenamente... NU NE TEMEM DE NIMENI!!! Dacă sunt mai buni, s-o arate pe teren, dar noi nu vom păși cu frica în sân... Cine n-are încredere în el... cine n-are încredere în echipă, să rămână în microbuz, dar cine coboară, să coboare ca un învingător, căci ei vor simți asta și atunci VICTORIA VA FI A NOASTRĂ!!! Iar vorbele lui fură însoțite de uralele tuturor: „VICTORIE!!! VICTORIE!!! VICTORIE!!!”

Proful îi privea încântat, știa acum că vor câștiga, era însă uimit cum fusese posibil să apară această echipă frumoasă într-un sat liniștit ascuns între dealuri înalte.

Ceilalți erau acolo când ajunseră ei și coborâră mândri în echipamentul lor vechi. Nimeni nu le dădea nicio șansă, doar știau ce s-a întâmplat cu un an în urmă, dar încrederea stranie cu care intrară pe teren, îi puse puțin pe gânduri. Apărură și arbitri, aceeași ca anul trecut... Când trecură pe lângă ei, Radu, cel care-l felicitase pe Mihai în urmă cu un an, se opri o clipă:

- Salutare, băieți! Apoi, către Mihai: Ce faci, tinere? Ați mai progresat puțin?

- Ne-am pregătit tot anul. O să arătăm pe teren ce-am învățat, răspunse increzător Mihai.

- O să câștigăm, adăugă hotărât Traian, acompaniat de strigătele celorlalți.

- Succes! spuse surprins arbitrul dând să plece, apoi îl zări pe prof: Vali?! Valentin!!! Acesta se

Echipa de oină

întoarse și, convingându-se că el este, Radu se apropie bucuros: Ce faci, prietene? Nu mai știam nimic de tine? Mai joci oină?

La auzul întrebării toți băieții rămaseră cu gurile căscate. „Cum?!... proful a jucat oină?” murmurau înghiontindu-se. Doar Mihai privea satisfăcut, bănuielile lui primiseră confirmarea: „Da, simțeam că știe să joace oină!”

– Salut, Radu! răspunse proful, strângându-l bucuros în brațe. Ce bine-mi pare să te văd! Sunt profesor acum, am venit cu echipa, și arată spre băieții aflați încă sub șoc. Sunt niște copii grozavi, au învățat singuri să joace oină. O să-ți placă!

– Abia aștept să-i văd! Trebuie să începem... Promite-mi că stăm de vorbă după competiție, mi-ar face mare plăcere. Proful încuviință dând din cap. Apoi se întoarse către băieți: Sunteți norocoși! Antrenorul vostru e unul dintre cei mai talentați jucători de oină pe care i-am văzut! O bucurie fără margini se putea citi în ochii lor, săriră la prof, îl luară în brațe, îl asaltară cu întrebări. Abia scăpă acesta:

– Toate la vremea lor băieți. Acum să ne pregătim, avem un concurs de câștigat. Urmară niște strigăte „de zimbri” care-i înspăimântară pe ceilalți. Când repovestește întâmplările din acea zi, lui Simion îl place să spună că, de fapt, atunci au câștigat meciurile... și nu e departe de adevăr.

Primul meci l-au urmărit de pe margine, la fel ca anul trecut. De data aceasta au învins cei ce terminaseră pe doi și sărbătoreau de parcă câștigaseră deja concursul. A fost 10-8. Dar băieții nu erau speriați, doar erau pregătiți și aveau „cel mai tare antrenor”.

Și începu meciul...

Adversarii învinseseră în primul meci și aveau avantajul moral al meciului câștigat la mare diferență anul

Cosmin Drăghici

trecut. De asemenea, erau animați de un exagerat spirit de răzbunare, căci, gândeau ei, din cauza lui Mihai, care jucase cinstit meciul de anul trecut, au ratat ei pentru un punct prezența în fazele superioare. Dar cel mai bine rezumă ceea ce s-a întâmplat pe teren vorbele antrenorului adversarilor:

„- Batem la scor, Lupii mei!” Dar „Zimbrii”, încurajați de Mihai și bine sfătuiți de profesor, nu plecară urechile la răutățile adversarilor, câștigară tragerea la sorți cu bastonul, acel moment inedit și încărcat de semnificații, și aleseră să joace prima repriza „la bătaie”. Meciul nu începu prea grozav, doi băieți mai tineri fură loviți cu mingea și scorul era deja 4-0.

„- Așaaaaa!!! Băgați frica-n ei!” Mihai, cel care urma să intre ultimul în teren încerca să-și țină în priză pe băieți, iar aceștia începură să se apere mai bine. Traian bătut un punct la baston... 4-1, dar la faza următoare mingea îl șterse pe Ionuț...6-1, apoi Simion alunecă pe iarbă și fu o pradă ușoară...8-1.

„- N-au nicio șansă!” urla ca un apucat antrenorul adversarilor. Acum veni însă timpul lui Mihai să-și arate calitățile de lider, nu se pierdu cu firea, trase aer în piept și trimise mingea dincolo de teren... - Bar!!! săriră băieții și mai prinseră curaj... 8-3. Impulsionați de căpitan scăpară neloviți până la final, iar scorul la pauză rămase 8-3, nu era prea grozav, dar putea să fie mult mai rău.

„- E ca și câștigat meciul, nu sunt ăștia în stare să ia 3 oameni!” Dar proful îi luă deoparte înainte să intre „pe cercuri”, „la prindere” și le spuse:

- Liniștiți-vă! Meciul nu e pierdut, sunteți foarte buni „pe cercuri”, o să-i surprindeți, n-o să știe ce-i cu ei când vor

Echipa de oină

vedea cât de repede pasați mingea și ce bine țintiți. Apoi adaugă zâmbind: Nici eu n-am scăpat nelovit. Vă amintiți?! Zâmbiră toți. În timp ce se îndepărtau strigă la ei: O să loviți 7!!! Băieții intrară încrezători în teren, iar viteza de pasare îi ameți pe adversari.

Cosmin Drăghici

În trei minute loviseră deja doi adversari (Traian și Simion)... 8-7, iar fundașul, o mână de om, prindea orice bătaie mai bună la baston, parcă avea clei în palme. Mihai reuși și el o aruncare surprinzătoare „pe ducere” și... 9-8 pentru „Zimbri”. Toți erau surprinși de scor, dar încântați de jocul băieților.

„- Nu e posiiiiiiiiibil! Vă bat începătorii ăștia! Treziți-vă!!!” Și o bătaie lungă reaprinse speranțele adversarilor... 10-9 pentru ei. Dar, Mihai nici nu clipi, era sigur și încrezător. Zărindu-i privirea, băieții din teren nu se pierdură cu firea, iar proful fu convins că vor câștiga.

„- Apărați-vă!!! Apărați-...!!!” strigă cât îl ținea gura antrenorul, dar n-apucă să termine, că deja Mihai lovise unul, apoi imediat încă unul... 13-10. Ultimii doi fură ai lui Traian...17-10, clar, fără dubii.

„- Nu sunteți buni de nimic!”, apoi către arbitru:

„- Cum naiba au învățat ăștia să joace așa de anul trecut?!”

„- Sunt buni, nu?” îi răspunse Radu, încântat de ce văzuse.

„- Sunt grozav de buni, câștigă lejer următorul meci. Vor fi surpriza Turneului Final!... Bravo lor!” conchise realist antrenorul adversarilor.

Urmă o bucurie reținută a „Zimbrilor”, știau că lucrul nu era decât pe jumătate făcut. Urmă meciul al doilea... De data asta, prima repriză se aflară „la prindere” și fu o adevărată demonstrație de oină. Toți cei prezenți urmăreau jocul încântător arătat de „trupa din vâlcea”, părea că până și adversarii din teren, deși pierd, apreciază spectacolul la care iau parte. A fost 16-1 la pauză, iar situația era clară. La final, 19-7, iar băieții sărbătoreau la mijlocul terenului prima lor calificare în turneele semifinale, ultimul pas înainte de Turneul final. A fost o mare bucurie tot drumul de întoarcere,

Echipa de oină

era plăcut să-l vezi până și pe Traian zâmbind mulțumit într-un colț de gură. Toți însă erau cu gândul la ce le spusese arbitrul Radu la festivitatea de premiere:

– Dacă sunteți serioși și vă pregătiți la fel, peste o lună veți fi la Turneul Final... ba chiar puteți spera la medalii.

În căutarea visului

Dar n-avea să fie așa simplu la Turneul Semifinal, cum prezicea Radu, căci, pe 26 aprilie, când urma să aibă loc competiția, era programată și Faza Națională a Olimpiadei de Matematică la care se calificase cu mult efort Mihai.

- Nu se poate!!! exclamă supărat Mihai, când tatăl său îl anunțase. Își dorea foarte mult să participe la ambele evenimente pentru care muncise atât, încât fu cu adevărat distrus de nefericita coincidență. Stătu închis în cameră toată ziua, iar seara nu se pregăti să meargă la antrenament, nici nu ieși la poartă când Simion și Traian strigară să-l ia. Ieși tatăl, schimbă câteva vorbe cu băieții, care plecară, apoi intră în casă la Mihai:

- Au venit băieții!

- I-am auzit, răspunse el fără chef.

- Le-am spus că nu vrei să mai joci oină... e bine? îl încercă tatăl.

- Poftim?! sări ca ars Mihai.

- Și nici la olimpiadă la matematică n-am să te mai las dacă te comporti așa. Eu te știam un băiat puternic.

- Și ce să fac acum... la care să mă duc? Dacă mă duc la mate, băieții or să mă urască, și pe bună dreptate, dacă mă duc la oină o să mă urască eu, că renunț acum după atâta muncă. Nu puteau să fie în zile diferite?!

Echipa de oină

- În viață o să mai ai parte de situații dificile, n-o să le rezolvi dacă fugi de ele. Analizează-le bine, apoi ia o decizie. Ca să ai toate datele află că Olimpiada de mate e la Pitești, vom merge împreună cu mașina; oina, după cum știai, e la Mioveni. Se ridică apoi, îndreptându-se spre ușă, dar Mihai îl opri:

- Stai! Mioveniul nu e lângă Pitești? Care e distanța?... vreo 15 km... olimpiada se termină la 12, la 12 jumătate pot fi pe teren, ședința tehnică e pe la 10, suntem 6 echipe... o să ratez unu, maxim două meciuri. Apoi, după o pauză: Ce zici?

- Mda! Ai calculat bine, dar n-o să le facem pe amândouă... inima lui Mihai se opri o clipă... decât dacă ești sigur că poți face față, dacă promiți că o să fii foarte bine pregătit la ambele.

- Da, promit! Promit!!! sări Mihai cu ochii umezi de bucurie.

- O să mergem noi doi cu o seară înainte, ne vom caza la Pitești, ca să poți fi odihnit dimineață, apoi... Dar detaliile o să le stabilim noi, acum mergi la antrenament, te așteaptă băieții. În doi timpi și trei mișcări Mihai era gata și o zbughi pe ușă, era entuziasmat și plin de speranță.

Cele două săptămâni până la ziua OM (Oină - Mate... așa o numise, era un fel de test de maturitate) trecură repede, căci era mereu prins cu școala, pregătirea la mate și antrenamentele cu băieții, dar Mihai era fericit, muncea cu drag, pentru că făcea ce-i place, nu simțea că depune efort. Atunci a înțeles că în viață trebuie să te îndeletnicești cu ceea ce-ți place cu adevărat, doar așa poți fi performant și să te simți împlinit. Multe a învățat Mihai din acea experiență, lucruri ce au contribuit să fie un OM frumos mai târziu.

Vineri după-amiaza a plecat cu tatăl său spre Pitești, s-au cazat, apoi, seara, au ieșit pe răcoare să se plimbe prin oraș, să se relaxeze puțin:

Cosmin Drăghici

- Ai muncit mult pentru ziua de mâine, ești pregătit... să nu-ți faci griji! Sunt momente frumoase pe care o să ți le amintești mereu. Trăiește cu bucurie emoțiile ce-o să le simți! îi spuse tatăl în timp ce cutreierau parcul din oraș.

A doua zi intră încrezător în sala de clasă, bucuros să se afle printre cei mai talentați copii la matematică din țară, avea un plăcut sentiment de apartenență, simțea că este unde trebuie, că asta este lumea lui, lumea în care vrea să trăiască. A avut al șaptelea punctaj, surprinzător de bine pentru un copil din mediu rural, iar de atunci a fost nelipsit din finalele concursurilor de matematică. Ascensiunea lui abia începuse, în câțiva ani va fi șef de promoție la un renumit liceu din capitală, iar, mai târziu, student, apoi profesor la Facultatea de Matematică și Informatică, cu studii și conferințe internaționale. Dar, deși s-a dedicat studiului profundimilor matematicii, oina a iubit-o mereu, era tărâmul lui de relaxare, de bucurie, de libertate, legătura lui permanentă cu locurile natale, cu copilăria. Întotdeauna povestea cu drag prietenilor din țară sau din străinătate despre frumusețea acestui sport minunat, românesc. De fapt, acea zi de sfârșit de aprilie, arată ca o privire de ansamblu a existenței lui Mihai, performanță în matematică și bucuria oinei.

După olimpiadă a urcat repede în mașină cu tatăl său și în 20 de minute era echipat pe terenul de oină. Imaginea îi provoca o adevărată plăcere, echipe multe și colorate, spectatori gălăgioși, două terenuri frumos marcate și netede ca-n palmă, cum nu văzuse niciodată, miros de iarbă proaspăt tunsă, zgomotul acela sacadat al mingii ce lovește palmele sau sec al loviturii de baston... Se trezi repede din visare, „Zimbrii” erau pe teren, aveau meci, al doilea, abia îl așteptau. Mijlocăș centru jucase Ionuț, iar primul meci decursese bine... cu emoții, dar

Echipa de oină

câștigaseră, datorită lui Simion care țintise un adversar pe final de meci, 8-7 cu Horia.

- Bine ai venit, căpitane! strigă Traian din teren. Începuse repriza a doua a meciului cu Pârcovaci, scorul era 10-1, iar șansele „Zimbrilor” erau mici pentru a mai întoarce scorul. Sper că ești în formă. Avem mare nevoie de tine!

- Punem umărul toți și o scoatem cumva la capăt, îi răspunse Mihai.

Cosmin Drăghici

- Salut, Mihai! îi întrerupse proful. Bine că ești echipat, vreau să te bag în teren. Mihai dădu aprobator din cap. Fii foarte atent, vreau să îi surprindem, e singura noastră șansă să mai întoarcem scorul. Și îi explică rapid și clar că o să-l bage în teren mijlocaș 1, pe postul pe care juca de obicei Ionuț, iar acesta va rămâne mijlocaș central. Mihai urma să formeze ultimul triunghi de pe întoarcere cu Traian și Simion. Acolo gândise proful capcana în care urmau să fie atrași adversarii, iar Mihai trebuia să-i ia pe nepregătite, căci mijlocașul 1 nu e locul obișnuit al celui mai bun trăgător, și să țintească de cât mai multe ori. 6 jucători au lovit meciul acela în triunghi, 3 Mihai, 2 Traian și unul Simion, cu încă unul lovit de Ionuț din centru, 7... câte două puncte pentru fiecare...14, iar „Zimbrii” au câștigat meciul, spre uimirea tuturor 15-13, căci adversarii au bătut și ei 3 puncte la baston. Bucuria a fost mare pentru băieți, pe măsura surprinderii celor prezenți la meci, încântați de măiestria antrenorului și de talentul jucătorilor acestei echipe apărută de nicăieri în lumea oinei.

A urmat apoi meciul cu Almaș, Mihai a revenit la postul lui, în centru. A fost greu, echilibrat, dar meciul s-a încheiat cu o victorie frumoasă a „Zimbrilor”, 14-10, iar băieții erau încrezători că pot termina pe unul din primele două locuri acest Turneu Semifinal pentru a se califica la Turneul Final. În țară urmau să se mai joace 3 astfel de turnee de unde ajungeau în finală încă 6 echipe, 8 în total, cele mai valoroase.

Cu câteva zile înainte, Mihai și Simion descoperiseră într-un ziar câteva rânduri despre această competiție. Aveau ochii umezi de bucurie când regăsiseră numele localității natale printre numele atâtor localități din țară despre care se spunea că oina se joacă de zeci de ani: Curcani, Pârcovaci, Ulmu, Horia, Gherăești, Râmnicelu, Almaș, Baia Sprie,

Echipa de oină

Mioveni, Băilești, Chiuiești, Drăgănești, Coruia, Poarta Albă, Ocița, Boureni, Dragu, Valea Zimbrului, Frasin, Bârlad, Drăgășani, Turnu Roșu, Prundeni, Surdila Greci, Crângu, Râciu, Vorona, Olteni.

- Și noi cu cine o să jucăm? întrebă curios Simion.

- Sunt 4 turnee de câte 7 echipe, se califică primele două. Noi jucăm cu Horia, Almaș, Mioveni, Chiuiești, Pârcovaci și Olteni.

- Și sunt bune echipele? întrebă, apoi roși Simion, realizând naivitatea întrebării.

- Și noi suntem... pregătiți, murmură Mihai înțelegând pentru prima dată varietatea și măreția lumii în care pășea. „- Oare nu e prea mult pentru noi?”, îi scăpă un gând răzleț, apoi se încurajă cu voce tare: „- Vor avea de furcă cu noi. Chiar suntem o echipă grozavă.” Și Simion se liniști auzindu-l.

Acest moment și-l aminteau cei doi băieți așezați la umbra copacilor pe marginea terenului de oină, iar ceilalți ascultau povestea lor. Aveau acum curaj să dea glas speranțelor că pot ajunge la Turneul Final. Erau toți strânși unul lângă altul, se simțeau o echipă, se încurajau, credeau cu adevărat că pot.

Arbitrul fluieră începutul meciului cu echipa din Olteni. Au fost „la prindere” în prima repriză, au lovit 6, aveau 12 puncte, dar adversarii bătuseră la boston 5 puncte. Dificil meci, adversarii pasau rapid și trăgeau năprasnic... 13-12 pentru ei, dar părea că tot „Zimbri” vor ieși victorioși când Mihai reuși un bar și întoarse din nou scorul în favoarea lor, 14-13, iar în teren mai erau doar Ionuț și Mihai, cei mai buni apărători. Mingea zbura cu o viteză amețitoare în ultimul careu pe întoarcere, Ionuț era însă calm, părea că face față situației, din spate se apropia și Mihai. Traseră o dată, Ionuț

Cosmin Drăghici

se feri, apoi din nou, acesta blocă mingea și o zbughi spre linia de sosire, îl urma Mihai... meciul era câștigat, dar cu un pas înainte să iasă din teren Ionuț se trezi cu mingea în spate, lovitură corectă a mijlocașului centru... aruncase în disperare de la acea distanță și... reușise. Mihai căscase gura încercând să-i strige, dar n-apucase. „Zimbrii” erau la pământ. Mihai scăpă după ce fu jucat în triunghi, dar meciul era pierdut 15-14. Tristețe mare pe fețele lor, merseră la salutul de final împinși de la spate, aproape plângeau, simțeau că scapă printre degete calificarea. Se așezară, iar cum tristețea e pământ fertil pentru reproșuri...

- Da' bine, mă, Ionuț, tocmai acum! îi strigă Simion, aprobat de mare parte din băieți.

- Ce credeți, mă, că eu am vrut, se răsti înapoi Ionuț.

- Da' puteai să fii și tu mai atent, săriră ceilalți.

- Puteam!... dar dacă n-am fost, ce să fac? Ce vreți să fac acum? Să joc meciul din nou? Asta vreți?... Credeți că eu n-aș vrea?!

- Ajunge, băieți! Liniștiți-vă! interveni Mihai. Știe că a greșit... E cineva care n-a greșit?

- Dar acum?! insistă mâhnit, cu ton moale Simion.

- Acum, Simioane! Dacă acum a fost să fie. Puteam greși oricare dintre noi... și, din păcate, o să ne vină rândul la fiecare, ce-ar trebui atunci? Să sară toți pe voi?! Când câștigăm suntem toți împreună... mai țineți minte înainte de meci, acum că am pierdut... e doar unul vinovat. În momente ca ăsta se vede caracterul unei echipe, cei puternici trec peste și obțin glorie mai târziu, cei slabi se mănâncă între ei.

Echipa de oină

- Ionuț? Acesta ridică capul. Data viitoare să te uiți înapoi când treci linia să nu te atingă vreo minge rătăcită.

- Știu, Mihai, ai dreptate... am crezut doar că e prea departe mingea și n-au cum să ajungă la mine.

- Să fie învățatură pentru toți. Simioane? Tu...

- Îmi pare rău, Mihai! i-o luă acesta înainte. Îmi pare rău, Ionuț!

- Nu-i nimic, prietene! îl liniști Ionuț.

- Dar chiar îmi doresc să mergem la finală...

- Și ți-ai pierdut mințile, adaugă vărul Traian și un hohot de răs le limpezi fețele. Păi e cineva care nu-și dorește? Toți ne dorim. Dar trebuie să fim uniți ca să ajungem acolo, să ne încurajăm și să ne ajutăm, nu să ne scoatem ochii când greșim. Și vorbele lui fură urmate de aprobări și urale.

Se apropie și proful care îi urmărise în tot acest timp, ca să vadă dacă pot gestiona o astfel de situație și le spuse optimist:

- Nimic nu e pierdut. Mai avem două meciuri, trebuie să le câștigăm. Dar cu voi nu mi-e teamă. Sunteți o echipă fantastică!

Iar ei se ridicară, se strânsesă laolaltă și strigară puternic și răgușit: „Zimbrii!”

Ultimele două meciuri, cu Mioveni și Chiuiești, n-au fost deloc ușoare, dar băieții au luptat pentru fiecare punct și au ieșit învingători de pe teren.

Nu vor uita niciodată clipa când organizatorii au anunțat echipele calificate:

- Vor participa la Turneul Final de la Gherăești experimentata echipă din Olteni și frumoasa echipă-surpriză din Valea Zimbrului. Pentru gloria oinei de trei ori „Trăiască!”

Cosmin Drăghici

- Trăiască! Trăiască! Trăiască! se auzi puternic din piepturile tuturor, însuflețite de bucuria victoriei sau de speranța concursurilor următoare.

Bucuria jocului

Zilele până la Turneul final trecură repede, băieții munceau din greu încercând să pună la punct ultimele detalii. Își doreau să arate tuturor că nu întâmplarea, ci calitatea jocului îi adusese la Gherăești. Drumul până acolo trecu iute, scurtat de nerăbdarea lor de a ajunge, la fel noaptea dinaintea competiției, deși adormiră târziu, făcând și refăcând planuri. Dar atmosfera din acea frumoasă zi de 10 mai se așază cuminte într-un colț al sufletului lor și nu plecă de acolo toată viața.

– Cine sunt ăia în roșu? rupse Ionuț tăcerea ce se așezase printre ei la intrarea pe stadion. O liniște normală, căci băieții erau copleșiți de ceea ce se întâmpla... echipele, frumos echipate și aliniate, opt la număr, le știa oricare din ei pe de rost de câte ori le repetaseră: „Vorona, Turnu Roșu, Curcani, Coruia, Gherăești, Râmnicelu, Olteni și Valea Zimbrului, adică noi”... tribunele erau pline, proful le spusese că aici oamenii cunosc oină și că va veni multă lume la meciuri, dar atât de mulți!?... multe persoane importante, îmbrăcate în costum, care urmau să vorbească la Deschidere... „cel înalt și cu cravată roșie e președintele Federației de Oină”, auzeau în jur, „cel din dreapta e reprezentantul Casei Regale, cu cravată mov e primarul... celălalt directorul... președintele..., cel

Cosmin Drăghici

cu mustață, în trening e Nicu Zăgan, cel mai bun jucător de oină... o să arbitreze și el”. Într-un final realizează și Mihai întrebarea lui Ionuț:

- ...cei de la Gherăești, răspunse ca prin vis.

- Cu ei jucăm prima dată, nu?

- Da, sunt cu noi în grupă, cu Vorona și Curcani, se dezmetici puțin Mihai.

Și începură meciurile, primul meci Valea Zimbrului – Gherăești... în zadar încercă proful să-i scoată pe băieți din starea în care intraseră, erau impresionați de tot ce se întâmpla în jurul lor, jucătorii gazdă erau încurajați puternic, ei erau fluierați, râdea tot stadionul când greșeau o pasă... dar cum să nu greșești într-o asemenea presiune, părea că se răstoarnă tribunele pline pe ei, iar băieții de la Gherăești erau niște „monștri”.

15-6, sec, clar, fără istoric... și nu știu dacă reușea cineva să-i mai ridice din prăpastia în care căzuseră, dacă nu-l lua gura pe dinainte pe un adversar:

- Cum naiba au ajuns ăștia aici?

„Cum naiba au ajuns ăștia aici?”... „Cum naiba au ajuns ăștia aici?”...” Cum naiba au ajuns ăștia aici?”... se auzea ca o banda zgâriată în capul fiecăruia din ei.

- Mă, da' noi chiar am muncit să ajungem aici, am meritat, spuse sincer, naiv Simion, în timp ce mergeau necăjiți spre marginea terenului.

- Păi, cam așa, Simioane, zise șugubăț Traian, că doar nu ne-o fi adus barza?! Și izbucniră toți într-un hohot de râs zdravăn. Iar veselie îi relaxă.

- Auzi, barza?! Ce-ți mai trece prin cap, băi, Traiane! puse cărbuni pe jar Mihai, simțind magia momentului.

- ...baseball... Nipon... multă lume... frumos... ca acum, adaugă stângaci, dar clar Toto.

Echipa de oină

- Ai dreptate, Toto! Ce poate fi mai frumos decât să joci ce-ți place, alături de prieteni și să te vadă atâta lume, adaugă și proful când ajunseră lângă el.

Și atmosfera din jur nu mai era apăsătoare, era, pur și simplu, frumoasă.

- Nu sunteți supărat pe noi? întrebă timid Vasile.

- Eu am pățit-o mai rău la început, băieți... Important e să ai tăria să accepți situația, dar să ridici capul din pământ și să-ți urmezi neabătut drumul! Iar ei toți știură atunci că pot merge până la capăt, dispăruse orice urmă de teamă. Uite că deja a început meciul dintre Curcani și Vorona. Să-l urmărim cu atenție!

Și-l priviră împreună, discutară despre cei mai buni jucători, despre cum trebuia să-i anihileze, glumiră, aducându-și aminte de primul meci și intrară pe teren cu echipa din Curcani, câștigătoare în meciul precedent, relaxați și hotărâți, iar scorul... 14-10, surpriză doar pentru cei ce n-au văzut meciul, căci băieții jucară încântător.

- Parcă-s alții!!! îl auziră uimit pe căpitanul „curcanilor” la un moment dat când scorul era deja 12-4.

- Păi și nu eram alții?! glumi la final Mihai. Tu semănai cu cel din primul meci, Traiane? Mi se părea că te știu de undeva, dar nu știam de unde!

- Pune un strop de încredere în privirea cuiva și vei afla un om nou, adaugă serios Simion.

- Țsta sigur ajunge mare scriitor, zise în glumă Ionuț, dar toți știau că nu-i departe de adevăr.

Meciul cu Vorona fu o plăcere pentru cei prezenți, care înțeleseseră definitiv că băieții care pierduseră drastic primul meci chiar știau oină. Și mai era ceva ce te fascina...

Cosmin Drăghici

- Bă, ăștia chiar se bucură când joacă! strigă un adversar șocat. Și într-adevăr, nu era pic de răutate, de încrâncenare în jocul lor, doar hotărâre, dăruire și bucurie.

Echipa de oină

După multe jocuri frumoase și spectaculoase se stabiliseră cele două semifinale: Gherăești – Coruia și Valea Zimbrului – Olteni.

- Mă bucur că nu joc împotriva ta, prietene! îi spuse în treacăt Bogdan, maramureșeanul pe care Mihai fusese atât de fericit să-l revadă. Mereu păstrase legătura cu el, iar reîntâlnirea din seara precedentă fu prilej de frumoase aduceri aminte, visuri și promisiuni.

- Baftă, Bogdane! Ne vedem în finală! își exprimă dorința Mihai.

- Ce grozav ar fi!!!... Să-ți mai spun ceva... dintre echipele care-am rămas, foarte bune toate, e una care are ceva în plus... un fel de stare aparte, specială... aceea va câștiga. Uite, îi spun lui Marin numele la ureche, îl poți întreba când se termină.

- Cum spui tu... zâmbi Mihai încurcat. Mergeți! Vă strigă pe teren.

Meciul dintre Gherăești și Coruia fu strâns, pe muchie de cuțit, dar gazdele câștigară pe merit 15-12, așa cum avea să recunoască fair-play Bogdan.

Urma a doua semifinală, o întâlnire între două echipe care se cunoșteau bine din faza precedentă. Atunci câștigase echipa din Olteni la un singur punct, dar acum băieții din Valea Zimbrului erau mai pregătiți și mai încrezători. Iar meciul curse lin, clar, fără dubiu, către o victorie a zimbrilor, 17-11, iar aceștia înțeleseră, printre strigăte și îmbrățișări, că făcuseră o mare performanță, dar n-aveau de gând să se oprească aici.

- Felicitări! Meritați să fiți acolo, îi întâmpină Bogdan. Baftă!

„Oare ce i-o fi șoptit în ureche lui Marin?” se întrebă în gând Mihai, dar nu-ndrăzni să spună cu voce tare.

Cosmin Drăghici

- Mulțumim! Va trebui să joace mai bine să ne învingă din nou. Va fi altceva decât în primul meci. Bogdan zâmbi și-l bătu pe umăr, știa el ceva.

Finala mică fu câștigată de maramureșeni, după un meci de un rar dramatism, 16-15, iar Bogdan și ai lui erau foarte bucuroși de rezultat.

Urma finala mare: Gherăești-Valea Zimbrului... Un spectacol pe cinste... pasele zburau cu viteză și precizie uluitoare, loviturile de baston catapultau mingea până pe ogoarele vecinilor, trăgătorii azvârleau „ghiulele” ce se lipeau ca meduzele de glezna adversarilor, antrenorii se agitau pe margine „suflând” ultimele retușuri tactice, căpitaniii își încurajau colegii fără încetare, iar în tribune, suspine și urale însoțeau orice crâmpiei al încleștării ce dezvăluia frumusețea simplă a acestui joc. Inimile băteau grozav și se opreau brusc, se măreau cât Luna, apoi se făceau mici ca puricele, pentru ca în final să absoarbă satisfacția acestui moment pe care-l vor simți alături cât e viața de lungă. Unii au plâns amar, alții au strigat de fericire, peste toate a rămas însă vraja țesută de pasiunea, ambiția și priceperea acestor tineri, moștenite de la oamenii care au purtat în suflet bucuria oinei din vremuri neștiute.

- Ați fost fantastici!!! îi spuse Bogdan lui Mihai după meci sărindu-i în brațe. Nici nu era greu de ghicit!!! adaugă șugubăț.

- Nu pot să cred! exclamă uluit acesta. Chiar așa ți-a spus, Marine?

- Da. Valea Zimbrului. M-a cam surprins atunci, dar acum pot spune cu mâna pe inimă că a numit cea mai bună echipă. Felicitări!

Echipa de oină

Într-adevăr, „trupa din vâlcea” reușise un meci extraordinar în compania puternicei echipe gazdă, iar victoria, scor 22-17, era de necontestat. Tuturor celor prezenți le era greu a înțelege transformarea ce avusese loc în mintea acestor sportivi de la primul meci, când pierduseră drastic și când toți gândeau „n-avem nicio șansă”, la finală când...

Cosmin Drăghici

- Simțeam că nu au cum să ne bată, îi șoptise la sfârșitul meciului Simion lui Mihai. Ce greu e să ajungi aici, dar ce frumos sentiment!

Toată lumea îi felicita, îi îmbrățișa, îi privea cu respect, dovediseră că sunt cei mai buni și cuvintele frumoase nu mai conteneau. Urmă premiarea... cupa, medaliile, tricourile de campioni! Așteptau cu zâmbete largi, cu fețe luminoase, cu priviri încrezătoare, cu suflete ce nu-și mai încăpeau în trupurile mărunte, cu visuri mărețe, căci nimic nu li se părea imposibil acum...

Mihai își privi prietenii cu nesfârșită bucurie, amintindu-și chipurile lor din trecut și zâmbi:

- Ce oameni frumoși poate să facă oina!!!

Cosmin Drăghici este învățător la Școala Gimnazială Giurguța și președinte al CS Hoina Craiova. Originar din localitatea Voloiac (jud. Mehedinți), a moștenit pasiunea pentru oină de la tatăl Valentin (antrenor) și unchiul Constantin (arbitru).

„Oina, un sport care, deși are o tradiție de sute de ani pe teritoriul nostru, a fost și este, din păcate, un mister pentru mulți dintre români. În condiții dificile a continuat să se transmită ca tradiție locală, fapt posibil datorită ambiției și devotamentului deosebit al unor „nebuni frumoși” care au crezut în valențele acestui joc, ce a devenit parte a identității naționale.

De-a lungul timpului, foarte puțini au avut curajul să așeze pe hârtie trăirile și întâmplările celor care au făcut parte din lumea fascinantă a oinei, literatura de specialitate fiind foarte săracă în acest domeniu. De aceea, consider mai mult decât lăudabilă inițiativa lui Cosmin, mai ales că el nu este, prin excelență, un împătimit al condeiului, aceasta fiind doar o preocupare nouă a sa. Cu siguranță cartea va trezi interesul pentru oină celor ce vor dori să o parcurgă.

Pentru a se dezvolta, oina are nevoie de cât mai multe astfel de lucrări care să descrie atât frumusețea jocului, cât și impactul său asupra comunității!”

Nicolae Dobre, Președintele Federației Române de Oină

„*«Echipa de oină»* este o poveste care arată, o dată în plus, cât de dinamic și frumos este jocul de oină, cum înveți să lucrezi în echipă, cum să-ți stăpânești emoțiile, ajutându-te să devii mai curajos și perseverent pentru a te autodepăși, te învață să respecti regulile atât în teren prin interacțiunile cu arbitrii, antrenorii și colegii de echipă, dar și în afara lui, în societate.

Povestea te captivează prin simplitate și fluentă, reușind să surprindă trăirile copiilor, dar și dragostea lor față de oină. Pentru cei care au jucat oină este o încântare, regăsindu-se fără să vrea în personajele din poveste, îndemnându-i pe ceilalți să descopere frumusețea sportului nostru tradițional, oina.

O poveste captivantă care trebuie citită până la capăt fără să o lași din mână!”

Cristian Văduva, primul profesor doctor în oină